

МАДДРАКС

№ 18

Март 2003

ДЕЦАТА НА КОМЕТАТА

Кристиан Пурман
и Роберт

ИЗДАВАТЕЛСТВО "МАДДРАКС"

Майкъл Периш

Змията в рая

Лакан спеше съня на праведниците. Дишаше спокойно и равномерно. Гласът, който чуваше, изглежда, идваше много отдалеч и въпреки това се долавяше ясно. Беше приятен, така че не го плашеше, докато шумолящите думи нахлуваха в съзнанието му и го завладяваха.

„Лакан – казваше гласът, – ела при мен. Очаквам те. Доведи петдесет души от племето си, петдесет човека, които имат добро сърце и са достойни за мен. Напуснете селото си, без да се бавите, и елате при мен. Чуй ме, Лакан, защото ти си избраникът...“

Ругатнята на Мат изригна от дълбините на душата му.

Ношуваха в гората и той през цялото време бе лежал върху някакъв корен. Когато се надигна от напоения от утринната роса мъх, кокалите му пращяха като дървен креват.

„Легло, а по възможност и с дебела пухена завивка... щеше да е чудесно!“ Но за такова нещо Мат можеше само да мечтае. В този варварски свят постелята от сплъстени тарашки кожи беше върхът на удоволствието.

Матю Дракс с охкане се изправи на крака. Чувстваше се като пребит, докато спътницата му Аруула явно беше в най-добро настроение.

– Добро утро! – извика му радостно.

Беше се заела с приготвянето на оскъдната закуска. Имаше повечечко ароматен чай, който тя вареше от листата на някакъв храст с прибавка от боровинки и млади корени! Матю така и не успя да свикне да закусва с ларви и печени лишете...

Протегна се и пооправи междувременно силно пострадалия си летателен костюм, който носеше, откакто попадна като корабкрушенец в този негостоприемен свят. За щастие преди три седмици една жена от кербана, към който се бяха присъединили, потегна дрехата, инак скоро щеше да му се наложи да я захвърли. А през изминалите месеци тя неведнъж се оказваше твърде полезна. Освен това в чуждото и враждебно обкръжение представляваше късче скъпо за сърцето му минало, с което просто не искаше да се раздели.

Приседна до огъня и с благодарност прие закуската, която му поднесе Аруула. Боровинките бяха тръпчиви и кисели на вкус, но сокът им му даде сили. При това ароматната отвара разля в стомаха му приятна топлина.

Варварката, която бе станала негова постоянна спътница, му отправи питащ поглед.

– Накъде ще вървим днес, Маддракс? – осведоми се тя.

Междувременно Мат Дракс дори свикна с името, което му беше дадено при първата им среща. Даже и сам се представяше с него, когато ги срещнеха хора.

– Продължаваме на североизток. – Извади картата, на която беше отбелязал досегашния им маршрут.

От Рим пътят им водеше все на север: покрай Флоренция, през Милано и накрая – през Алпите. Бяха оставили зад гърба си също и руините на Цюрих с воюващите там помежду си бролиани и рода Нюсли. Сега трябваше да държат направление североизток, към онова място, където някога се намиреше столицата на Германия Берлин. Мат се надяваше да намери там оцелелите си другари от двата други самолета, с които бяха запратени в далечното бъдеще. Ървин Честър и професор д-р Смайт бяха вече мъртви. Имаше надежда само за Дженифър Йенсен, Ханк Уилямс и Дейв Макензи.

Това беше само една идея фикс, някаква мъглява надежда, в която се бе вкопчил, но Мат залагаше на обстоятелството, че изчезналите му другари летци също ще погледнат на някогашната си военновъздушна база като на логично място за среща и ще се опитат да се доберат до нея. Може би щеше да ги срещне там. Дотогава, въпреки компанията на Аруула, щеше да се чувства някак си самотен и изгубен в този свят, който някога беше „неговата“ Земя – преди сблъсъка с кометата, който унищожи цивилизацията...

– Трябва да помислим за някакво транспортно средство каза Мат. – Андрон, фреккейшер... нещо.

– Мисля, че недалеч оттук има град – предположи Аруула.

– Какво те кара да мислиш така?

– На сън чух гласове – обясни младата жена.

Мат кимна. Телепатичната ѝ дарба да подслушва им помагаше неведнъж. Благодарение на нея варварката успя много бързо да научи езика му. Напротив, на Мат му беше нужно много повече време, докато започне да разбира наречието на странстващите народи, използвано като универсален европейски език. Междувременно Мат можеше да се обяснява доста добре. И това ставаше все по-лесно, колкото повече наближаваха Франция и Германия – две страни, чието словесно богатство той владееше.

Приключиха с импровизираната си закуска и събраха малкото нещо, които носеха със себе си. Най-ценното им богатство беше аварийният пакет от машината на Мат, който носеше винаги със себе си и чието

съдържание неведнъж им спасяваше живота.

Наметнаха раниците си и потеглиха. След немного време девствената гора, с която беше обрасла Европа, проредя и пред тях се ширна леко хълмист ландшафт, покрит със златистозелена трева.

Въобще тукашната флора беше необичайна в очите на Мат. Беше си изградил теория, че всичко това се дължи на разменените земни магнитни полюси. Когато преди стотици години кометата „Кристъфър-Фloyd“ се е сблъскала със Земята, оста ѝ трябва да се е изместила. Вследствие на това Европа навярно се намира по-близо до екватора, отколкото преди.

Не мина много време и между хълмовете съзряха отделни стълбове дим – селището, за което спомена Аруула. Дарбата на младата жена не беше достатъчна, за да може истински да „чете“ мислите на другите хора, както и да го прави от голямо разстояние. Но „долавяше“ човешкото присъствие.

Мат и Аруула неволно ускориha крачки – изгледът за един обилен обяд и някакво средство, с което щяха да се придвижва по-бързо и с по-малко усилия, им даваше крила.

Но когато приближиха селото, направи им впечатление, че стълбовете пушек са необикновено големи, за да бъдат причинени само от обичайния огън в камините.

Селото беше в пламъци!

Какво ли ставаше там? Нещастие? Нападение на орда варвари? Тараци?

– Хайде, да вървим...!

Двамата се затичаха. Мат измъкна армейския си пистолет „Берета“ и освободи предпазителя, а Аруула изтегли от ножницата на гърба си своя меч, който можеше да се върти само с две ръце. Може би щяха да успеят да помогнат на жителите на селото. Когато мародерстващи орди нападаха някое село, обикновено не вземаха пленници...

Мат и Аруула се спуснаха по склона и се изкачиха на следващия хълм. От купена му се разкри неочаквана гледка.

Селото гореше в буйни пламъци. Тъмен пушек се издигаше от покритите със слама къщи. Палисадната стена, която се проточваше около селото, беше съборена.

Жителите на селището стояха пред бушуващия огнен ад... и пееха!

Изглеждаше, че за тях е без значение фактът, че селото им е в пламъци.

Тананикаха весели песни, танцуваха и разхвърляха цветя, сякаш на

света нямаше нищо по-хубаво от това да гледат как собствените им домове изгарят до основи. Мат и Аруула си размениха объркани погледи, после прибраха оръжията си и бавно се запускаха по хълма. Приближиха се до хората, които явно бяха извън себе си от щастие и радост. Един от тях, брадат гигант, който носеше на челото си венец от цветя, ги видя да идват и им махна весело с ръка.

– Това е знак! – извика на хората си. – Виждате ли? Двама са! Двама чужденци, които идват при нас! Още едно доказателство, че Вудан е благоразположен към нас...!

Останалите жители на селото ликуваха и танцувайки и подскачайки, тръгнаха към Мат и Аруула. Мат почувства как младата жена до него се вцепени, а и неговата ръка стисна машинално дръжката на „Беретата“.

Но жителите на селото очевидно не крояха нищо лошо. Напротив, дойдоха при тях, поздравяваха ги прекалено възторжено и ги прегръщаха, непрекъснато им изказваха благопожелания, макар че Мат нямаше представа за какво става въпрос.

Хората бяха странно облечени, всички носеха венци от цветя и наметки от пъстър плат. Бяха като в пълно опиянение, но Мат не успя да намери никакво доказателство за употребата на дрога. Веселостта им изглеждаше истинска, щастие то им – съвършено.

– В името на Оргуудоо – прошепна му Аруула, на която тази работа също ѝ се стори съмнителна, – какво става тук?

– Не зная – отвърна Мат и хвърли тъжен поглед към горящите къщи. – Във всеки случай ще трябва да забравим въпроса за транспортно средство...

Множеството се отдръпна и стори път на брадатия великан, когото Мат видя преди това. Венецът от цветя подхождаше на челото на исполина колкото символът на мира – върху атомна бойна глава, но той, изглежда, го носеше с удоволствие и беше не по-малко радостен от останалите.

– Комдо, приятели – поздрави той. – Хубаво е, че сте тук! Очаквахме ви.

Пилотът разбираше достатъчно наречието на странстващите народи, за да има нужда от превода на Аруула. Тъй като езикът на гиганта в общи линии се базираше на немския, Мат можеше да го говори почти безупречно.

– Очаквали сте ни? – попита той слисано.

– Така е. Знаехме, че ще дойдете. Вудан ни го каза.

– Вудан ли? – Аруула повдигна вежди.

– Той ми говори на сън – отвърна великанът, сякаш това обясняваше всичко. – Аз съм Лакан. До вчера не бях нищо повече от един прост дърводелец. Днес съм – мощните му гърди се издуха от гордост – избраникът на Вудан.

– Аз съм Аруула от клана на Зорбан – рече варварката, а това е великият воин Маддракс.

– Фа юу магаре те фееса – Лакан изрече традиционния поздрав на странстващите народи. Да ви дарява бог винаги храна и мир. – Радваме се, че сте тук.

– Добре – каза Мат. – Но какво става със селото ви? Няма ли намерение да гасите огъня?

– Не – отговори решително Лакан. – Трябва да изгори, та нищо да не остане от него. Вече не ни е нужно. – Стоящите наоколо повториха ентузиасирано последните му думи и отново се отдадоха на ликуване.

– Виждате как всички се радват – каза Лакан с лека усмивка. – Вудан ни призова при себе си. Нямаме повече нужда от мизерните си обиталища, защото ще живеем при него. В мястото на вечното щастие, изначалната татковина на Адакс, при корените на нашите предци. В Етера...

– Етера ли? – повтори като ехо Аруула.

Мат видя как очите на красивата варварка грейнаха.

– Така е, сестро. Вудан ми говори на сън. Каза ми къде ще намеря Етера и ми възложи да заведе там петдесет поклонници, които са с чисто сърце. – За нещастие – той дари Мат и Аруула с извинителен поглед – нашият вожд и неговият Говорещ с боговете не искаха да участват в пътуването до Етера. Казаха, че съм лъжлив пророк...

– Добре дошъл в компанията – изръмжа Мат на своя език. Прекалено добре си спомняше как се чувстваше като набеден пратеник на боговете.

– Какво стана с тях? – осведоми се той от Лакан.

– Както вече казах – рече гигантът с безстрастна усмивка, не пожела да участват в нашето пътешествие. Наложил се да ги оставим, поради което броят ни спадна на четирийсет и осем. Ала сега Вудан ни прати заместници – вас двамата!

– Нас ли? – Челюстта на Мат увисна. Хвърли един поглед към горящите къщи. Не се съмняваше, че някъде в пламъците лежат труповете на двамата мъже, които някога са били вождът и шаманът на племето. На пръв поглед Лакан изглеждаше мил човек, но Мат не изпитваше към

него капка доверие...

Махна с ръка на Аруула да дойде при него, за да се посъветват набързо.

– За какво приказва онзи тип? – осведоми се той. – Каква е тази Етера? И кой, по дяволите, е този Адакс?

– Адакс е праотецът на всички хора – обясни Аруула с нотка на дълбоко убеждение. – Създал е отново човешкия род след Кристофлуу.

– Аха – каза недотам убедено Мат. – Ами Етера?

– Етера е родината на Адакс, приказно място, над което Вудан е прострял закрилящата си ръка, така че катастрофата да не може да му навреди. Там всичко си е така, както е било преди Кристофлуу. Място на чистота и невинност. Разбира се, синовете на Адакс се скарали и единият убил другия. Затова Вудан ги изгонил от Етера. Оттогава – допълни Аруула със страхопочитание – хората се стремят да открият отново онова място...

– Раят – рече слисан Мат, на когото историята не му изглеждаше съвсем непозната.

– Поколения наред са търсили Етера – продължи Аруула възбудено и на Мат отново му направи впечатление странният блясък в очите ѝ. – Никой не е успял да го намери. Но сега, изглежда, Лакан е призван да отиде там.

– Оо – въздъхна Мат. – И ти му вярваш?

– Не долавям никакво коварство у него – заяви откровено варварката. – Има честни намерения. А освен това...

– Освен това какво? – попита Мат без особено въодушевление.

– ...има същата дарба като мен.

Мат всмукна дълбоко въздух.

– Мислиш, че той може...

Аруула само кимна и погледна крадешком към Лакан.

– Може да почувства всичко. Също и твоите подозрения.

– Е, великолепно. – Мат изфуча. Ако това беше филм, щеше да му даде чудесното заглавие: „В лапите на психохипитата“ ... И другите ли притежават тази дарба? – попита след това.

Аруула поклати глава.

– Не, само Лакан. – Погледна го настойчиво в очите. Маддракс, знам, че не вярваш във Вудан, а също и в Адакс. Но аз вярвам. През целия си живот съм мечтала да видя Етера, мястото, откъдето идват всички. Благоденствие, слава и вечно щастие очакват оногава, който влезе в Етера.

– Но... – Мат се помъчи да намери точните думи. – Нямам време да гоня някакви химери. Трябва да вървя към Берлин, да намеря приятелите си...

– Аруула знае това – увери го варварката и започна да говори за себе си в трето лице, както правеше често, когато имаше предвид нещо сериозно. – Аруула знае грижите на Маддракс и знае колко важно за него е да намери приятелите си. Но Вудан е избрал за нас този път. Негова е волята да идем в Етера. Там всичко е така, както си е било по-рано, в твоето време, Маддракс. Може би там ще намериш нови приятели, неща, от които ще имаш нужда при по-нататъшните си търсения... – тя въздъхна и се загледа смутено в земята. – Аруула знае, че понякога сърцето на Маддракс е тъжно, че копнее по старото време. В Етера никога вече няма да бъде тъжен...

Вдигна поглед, взря се вторачено в лицето му и той с изненада забеляза сълзи в очите ѝ.

Никога не му се беше случвало да се сблъска с нещо, което е толкова важно за Аруула. Тя не само вярваше в Етера, но беше и убедена, че с помощта на Лакан ще я намери.

Мат си пое дълбоко въздух, поразмисли малко.

Естествено, можеше да се опита да върви сам към Берлин, но нещо го караше да остане при Аруула. Харесваше я много, а може би беше права. Какво пък, ами ако тази Етера съществува наистина? Ако някое място на Земята наистина е пощадено от унищожението – по чиста случайност или пък феномен, подобен на онзи, който ги беше запратил тук?

Фактите говореха против това, но въпреки всичко Мат реши да опита. Какво имаше за губене?

– Ами добре – реши той. – Ще идем.

– Благодаря – рече Аруула и по красивото ѝ лице се изписа лъчезарна усмивка.

– Само още нещо – рече Мат кисело, – просто от любопитство. Ако след катастрофата Адакс е бил първият човек, праотецът на хората, коя тогава е била прамайката? Евакс ли?

– Кой е казал, че ни е била нужна прамайка? – отвърна Аруула с дяволита усмивка. – Женският род е устоял на катастрофата.

– Е, ясно. – Мат обърна очи. – Беше глупав въпрос...

– Е – Лакан прекъсна разговора на двамата, – какво решиха нашите приятели? Искат ли да си отидат, или ще вървят с нас?

– Ще вървим с вас – заяви тържествено Аруула и сред жителите на

селото настъпи неописуемо ликуване. Хората се прегръщаха взаимно, плачеха от радост и започнаха да танцуват в кръг около Мат и Аруула. Сплетоха набързо нови венци от цветя, сложиха един от тях на Аруула. Когато понечиха да поставят другия на главата на Мат, той вдигна решително ръце.

– Само през трупа ми, ясно ли е? – изръмжа той, след което момичето, което се готвеше да му даде венца, уплашено се отдръпна.

Лакан гръмовито се изсмя.

– И от теб ще стане един истински вярващ, Маддракс, обещавам ти – рече той. – Почакай да стигнем в Етера, тогава ще изчезнат всичките ти съмнения...

Маршрутът им водеше на изток.

Джунглите на Предалпието останаха зад тях, отстъпиха място на широки равнини, които по времето на Мат бяха плодородни обработваеми земи. Сега там растеше само жълта степна трева, в която от време на време се появяваха шасен и вакуда.

Когато Аруула съгледа едно от подобните на говеда животни, поиска да го убие, за да осигури на всички им солидна вечеря, но Лакан я възпря с аргумента, че Вудан им е наложил строг пост. До пристигането им в Етера не бивало да приемат нищо друго освен вода, инак щял да им бъде забранен достъпът до рая.

Това предписание се видя твърде странно на Мат, но той си замълча. Досега вървя заедно с тях. И щеше да продължи. Пътят им минаваше по покритото с пукнатини и буйна трева асфалтово платно, което преди незапомнени времена е било аутобан. Ръждясали и изгорели останки от коли лежаха от двете страни на шосето, отломки от едно отдавна отминало време.

„Странно – помисли си Мат, – винаги съм си представял по друг начин пътя към рая...“

По време на целия поход поклонниците пееха весели песни, които правеха невъзможно завързането на каквото и да било разговор и Мат не можеше да научи нещо повече за тях. Лакан и хората му бяха странно отнесени, изглеждаха твърдо убедени, че в края на пътя им ги очаква раят.

Също и упованието на Аруула, че ще намери Етера, види се, нарастваше с всеки изминат километър. Мат се чувстваше като единствен скептик в групата на истински вярващите.

По едно време напуснаха широката лента на отовайя и отново навлязоха в жълтата степ. Изглежда, Лакан знаеше съвсем точно накъде трябва да се отбият, дори и без шосе, по което можеше да се върви.

Около следобед стигнаха до равна падина, през която течеше широка река. Надлъж и нашир нямаше никакъв мост и Мат се опасяваше, че дългото им пътуване ще приключи внезапно на брега на буйните води. Но Лакан не се смути.

– Вудан ще ни води – заяви той, напълно убеден. – Сигурно ще ни пренесе през водата...

Когато след малко откъм завоя на реката се зададе широк сал, поклонниците изпаднаха в шумно ликуване, въздадоха слава на Вудан и на неговия верен слуга Лакан.

И за Аруула появяването на сала беше знак за легитимирането на

Лакан като пратеник на Вудан. За Мат това не беше нищо повече от чиста случайност.

Салджията – мършав, кокалест човек в широки одежди, който вследствие на някаква генетична мутация имаше само едно око, предложи на поклонниците да ги прехвърли безопасно през реката. Лакан спазари добра цена с него и салджията се зае да ги прекара на два курса.

Когато минаха от другата страна и лодкарят отблъсна сала от брега, за да продължи надолу по реката, Мат имаше някакво странно усещане в стомаха си. Беше принуден да си спомни историите, които понякога разказваше дядо му. Бяха описания на гръцки герои, богове и титани. И на Хадес, гръцкия подземен свят, до който се стигало, като лодкарят Харон ги прекарвал през реката Стикс.

Точно така се чувстваше в момента и Мат. Сякаш бяха изхвърлени като корабкрушенци на враждебен, чужд бряг, от който вече нямаше място за бягство.

Аруула забеляза лошото му настроение и започна да му разказва колко чудесно било в Етера.

– Там няма злоба, завист и оръжия – каза му. – Човек няма нужда да се бори, за да оцелее. Всички живеят в хармония.

– Чудесно – каза Мат. – Надявам се да има и нещо за ядене, защото стомахът ми протестира.

– Естествено – отговори Аруула без увъртания, – колкото искаш и каквото си пожелаеш. Древните истории разказват, че масата се огъвала, когато Адак празнувал сватбата с първата си жена. Вудан се погрижил за празничното пиршество.

– А, прекрасно. – Мат се намръщи. – Може би ще го направи пак – заради мен.

– Ти все още се съмняваш – установи със съжаление жената воин, – но това скоро ще се промени. Само почакай веднъж да видим пред себе си стените на Етера...

Засега обаче не виждаха нищо.

Нищо освен ниски хълмове и пуста степ, над чиято жълта трева непрекъснато вееше вятър. Тук-там минаваха покрай руините на къща, прекосяваха някое място за водопой, където пълнеха манерките си. Вудан не бе забранил пиенето на вода...

Накрая стигнаха до обширна равнина, която се простираше пред тях докъдето стигаше погледът. Изглеждаше като че ли далечният хоризонт се слива с мъглявото небе. Накъдето и да погледнеш човек, не виждаше нищо друго освен пуста степ, прекъсвана от време на време

само от някой и друг храст и руини. От Етера нямаше и следа, а за рая да не говорим. Леко поотрезвели, поклонниците продължиха пътя си и гледаха пустата шир.

– Е, Лакан – Мат изрече онова, което си мислеха всички. Къде е сега Етера? Никъде не я виждам.

Водачът на поклонниците запази спокойствие, явно вярата му беше непоклатима.

– Имай търпение – отговори той, поклащайки глава. – Вудан ще ни води, ще ни показва пътя за Етера. Тя е там, дори и да не можем да я видим.

Мат хвърли изпитателен поглед към Лакан и се запита дали водачът на поклонниците не го заблуждава. Но спокойствието и убедеността, които излъчваше бившият дърводелец, доведеха Мат до заключение, че Лакан мисли съвсем сериозно онова, което казва. Поне самият той беше убеден, че е пратеник на Вудан...

Поклонниците продължиха пътя надолу по хълма и напред към безбрежната равнина.

По някое време песните им секнаха. Вече не изглеждаха така ентузиазирани, както в началото на поклонничеството си, обстоятелството, че никой не съзираше и следа от Етера, понижи духа на последователите на Лакан.

Затова водачът им подхвана със звучния си глас нова песен, която напомняше на Мат за средновековен хорал. Полека-лека се присъединиха и останалите, отначало колебливо, после все по-силно. Даваха си взаимно кураж, търсеха утеха в песента си и постепенно надеждата им се възвърна.

Изведнъж на Мат му се стори – или пък това беше само измама? – че забелязва нещо на хоризонта пред тях. Беше гледка, която не хармонираше с безкрайната равнина. Нарушаваше перспективата като в някоя зле нарисувана картина, създаваше впечатлението, като че ли огромната равнина ще свърши само след няколко хиляди метра пред тях.

Мат разтърка очите си, не искаше да повярва на онова, което виждаше, но колкото повече вървяха натам, толкова по-ясно разбираше, че не се е заблудил. От равнината пред тях се издигаше широкият гребен на хълм, който беше обрасъл с жълта степна трева и поради това не се забелязваше отдалеч.

– Виждате ли? – извика Лакан тържествуващ. – Казах ви! Това е пътят на Вудан! Той ще ни води...

Последователите му ликуваха, Аруула нададе въодушевени

възгласи и дори самият Мат беше принуден да признае, че е впечатлен. Само преди миг би се заклел, че в степта няма нищо друго освен горещ въздух, а сега виждаше, че се е заблуждавал.

Колкото повече се приближаваха до тайнственото възвишение, толкова по-ясно ставаше, че всъщност това не е хълм, а някакъв вид защитен вал, който навярно служи, за да отклонява любопитните погледи от онова, което се намира отвъд него.

– Маура етера! – викаха поклонниците. – Маура етера стените на Етера. – Ликуването им се усилваше все повече и повече, въодушевлението им не познаваше граници.

Мат беше обзет от първите съмнения.

Ами ако се е заблуждавал? Ако това легендарно място наистина съществува? Място, където всичко си е както по неговото време? Нямах ли да е фантастично...?

Хвана се, че се заразява от възторга на поклонниците. Въздържаше се да пее заедно с тях, но скептичният израз в очите му изчезна. Аруула видя това. Или го почувства? Удостои го с щастлива усмивка.

Колкото повече приближаваха защитния вал, толкова по-ясно осъзнаваха колко е огромен. Мат прецени, че височината му е приблизително петдесет метра. Каквото и да се крие зад него, трябва да е нещо ценно, щом някой си е дал толкова много труд да го замаскира.

От време на време на светлината на слънцето проблясваха отделни места от вала. Поклонниците смятаха това за знак на Вудан, който им показва пътя и поздравяваха всяко просветване с шумни радостни възгласи. Мат знаеше много добре какво е това. Видя, че валът е натрупан от руини и отломки, останки от къщи, коли и разни други неща от света, който някога познаваше. Късове бетон и камък, ръждив метал и безброй парченца стъкло се обединяваха в някакъв причудлив паметник на една загинала цивилизация.

Някога тук трябва да е имало голям град и ако Мат вземеше предвид географското разположение, небесните посоки, реката, която бяха преминали, тогава можеше да става въпрос само за Мюнхен.

Макар че Мат не знаеше много за Баварската метрополия, впечатляващият общ изглед на града се беше запечатал в паметта му. Веднъж заедно с неколцина другари беше за няколко дни в града, за да посети легендарния „Октоберфест“. Веднага бяха въввлечени в отвратително сбиване с няколко твърдоглави германци. Момците с кожените панталони не разбираха от шега. Мат с неудоволствие си спомни за остатъка от онази нощ, която прекара в спешното отделение на някаква мюнхенска

болница.

Сега, когато стоеше пред развалините на световноизвестния някога град, го обзе странна меланхолия. Мисълта, че от последното му посещение е изминало може би половин хилядолетие, му навяваше тъга.

Изведнъж поклонниците нададоха възбудени викове.

– Виждате ли? – Лакан успя да накара привържениците си да го изслушат въпреки шума. – Какво ви казах? Това е още един знак – Вудан ни показва пътя!

Мат вдигна очи и видя как в подножието на гигантския вал от руини се показва вход, огромна порта, която досега оставаше скрита.

Двете ѝ крила се разтвориха със скърцане, разкриха тъмен коридор, който сигурно минаваше напъряко през защитния вал.

Поклонниците закрещяха въодушевено и се затичаха срещу отворената порта.

– Етера! Етера! – викаха те.

Аруула също ускори крачка. Мат я следваше с мъка. Не му харесваше как тези хора, без да се замислят и със сляпо въодушевление се втурнаха натам, нямайки дори и най-малка представа какво ги очаква от другата страна.

Ами ако е капан?

Мат сметна за свой дълг да каже на Аруула, на Лакан и на другите онова, което знае.

– Почакайте де! – извика им. – Спрете за малко, по дяволите! Това не е Етера, чувате ли? Това е Мюнхен, град от старото време! Бях тук веднъж на младини и...

Поклонниците не му обърнаха внимание, дори Аруула, изглежда, не го слушаше. Всички се бяха устремили към една цел голямата порта, която им обещаваше достъп до блаженството.

– Вудан! Вудан! Вудан! – скандираха те. Тогава първите от тях стигнаха до тунела. Слепешката влетяха в него, като полудели от възторг. С крясъците си действаха заразително един на друг, бяха като в състояние на масово опиянение.

Мат искаше да задържи поне Аруула, но варварката се изплъзна от хватката му и продължи бързо напред, направо към отвора на тъмния коридор.

Мат спря, поколеба се за момент.

Ами ако наистина е капан? Неговият трениран по военному разум го съветваше да бъде предпазлив. От друга страна, не можеше да остави Аруула сама. И едно любопитство, чийто произход не можеше да си

обясни рационално, го подтикваше да проучи старателно какво се намира от другата страна на вала.

С ругатня последва поклонниците, побърза след тях в мрака, който стана пълен в момента, когато двете крила на портата се заключиха с трясък зад тях. Вече нямаше връщане назад.

Радостните викове на поклонниците, които се втурнаха през глава в тунела, отекваха от високия свод. Най-отпред вече се виждаше бледа светлина, която с всяка следваща крачка ставаше все по-ярка – краят на пасажа.

Мат почувства как пулсът му се ускорява. Искаше най-сетне да разбере какво има от другата страна на високия като кула защитен вал.

Най-после стигнаха до края на тунела, излязоха на ярката слънчева светлина. Картината, която се откри пред тях, накара всички да занемаят.

Песнопенията на поклонниците рязко секнаха. Аруула замърмори някаква молитва, а Мат почувства как във всеки следващ миг всичките му съмнения и подозрения се разтварят в нищото.

Етера.

Всъщност, бяха я намерили.

Непосредствено пред тях се простираше широка улица, обградена от зелени дървета. От двете ѝ страни се издигаха великолепни сгради – разкошни барокови постройки, както и дворци от стъкло, построени през късния XX век, чиито фасади блестяха на слънцето.

Удивлението на поклонниците беше почти безгранично.

Фасадите на всички къщи бяха празнично украсени с гирлянди и бяло-сини знамена, които се развяваха на прохладния пролетен въздух. Вятърът носеше стотици благоухания, смес от аромата на цветя и етерични масла, която действаше като балсам върху дробовете на поклонниците.

В средата на широката улица, непосредствено пред поклонниците се издигаше прекрасна сграда, в която имаше две статуи. Всяка от бронзовите фигури беше украсена с цветя и пъстри кърпи, на стъпалата на сводестата зала бяха оставени жертвени дарове.

На поставените пред статуите плочи Мат откри имената на двете главни божества на европейските народи: Вудан и Оргуудоо.

Беше принуден да се ухили. Беше доста сигурен, че когато са строили халето, не са имали предвид тези двамата, защото преди половин хилядолетие Мат беше тук и разгледа сводестото хале и статуите...

Слисан и същевременно впечатлен, той се огледа. Нямаше

съмнение: Това беше Мюнхен, точно такъв, какъвто го помнеше. Всичко беше вярно: къщите, улиците, сградите. Всичко беше като някога, та ако ли не и малко по-съвършено и безупречно. Никъде не се мяркаше мръсотия или смет, не се движеха автомобили. Вместо това навсякъде се виждаха хора в пъстри дрехи, които подскачаха наоколо необуздано весело, танцуваха и пееха по улиците и славеха Вудан.

На всички ъгли имаше в изобилие неща за ядене и пиене, но никой, изглежда, не плащаше за това. Мат видя бликащ извор, с чиято бистра вода хората се освежаваха. Водеха живот в лукс и безгрижие. Никъде не се виждаха оръжия, никъде страх по лицата. Очевидно Етера беше някакъв друг свят. Истински рай. Но как е възможно това?

Как беше възможно всред всичката разруха и упадък да се запази този оазис на цивилизацията и благоденствието?

– Не питайте, братя – каза Лакан, сякаш отгатнал мислите на Мат. – Приемете прибежището на Вудан такова, каквото е подарък за нас смъртните, които сме избрани да живеем на това свято място.

Поклонниците изръкопляскаха ентузиазирано, а Аруула хвърли към Мат тържествуващ поглед.

– Какво ще кажеш сега? – попита го.

– Аз... нямам думи – промълви той. – Това е невероятно.

– Вярвайте, братя и сестри – прозвуча внезапно някакъв непознат глас, – защото това е единственият начин да се разбере всичко тук. Вярвайте с всичката сила на душата си – Вудан ще ви възнагради.

Поклонниците се обърнаха и видяха мъж в дебело расо, който се беше приближил незабелязано до тях. Непознатият хвана качулката на тогата си и я дръпна назад. Показа се кръглото лице на млад мъж. Излъчваше доброжелателство и учтивост, а косата му беше с тонзура, която му придаваше прилика със средновековен монах.

– Добър ден – поздрави той с усмивка и нисък поклон. Името ми е Маатин.

– Аз съм Лакан от камбоо дан – представи се водачът на поклонниците. – Това са моите ученици. Последвахме зова на Вудан, който той ми предаде на сън. Вървахме дълго, но никога не губехме вярата си и ето ни тук.

– Слава на Вудан – извика монахът. – Той призовава своите при себе си. Ние, неговите предани слуги, величаем мъдростта и решението му. От мое име и от името на моите братя, които управляваме светия град Етера, ви приветствам с добре дошли.

– Благодаря ви – отвърна Лакан и всред поклонниците отново

избухнаха френетични възгласи. Сега знаеха със сигурност – бяха намерили Етера, рая, който им бе обещан в древните писания, прамястото на новото човечество.

– Този град ви принадлежи – продължи Маатин. – Вудан ви е избрал. Можете да правите каквото пожелаете. Отсега нататък сте деца в неговите градини, няма нужда да се грижите за нищо. Трябва да ви спомена само едно условие.

– Кажете го – настоя Лаган. – Никое усилие няма да е прекалено голямо за нас.

– Оръжията ви – рече монахът и посочи огромния меч, който Аруула носеше на гърба си. – Тук няма да са ви нужни. Това е място на мира и щастието. Желанието на Вудан е да оставите оръжията и да станете деца на мира.

– Така да бъде – потвърди без колебание Лаган. Бръкна под широката си тога, измъкна дълъг цял лакет нож и го подаде на монаха.

Последователите му направиха същото. Почти всеки от тях беше скрил нож или тояга в широките гънки на одеждата си. Мат и Аруула можеха само да се поздравят със задна дата, че се бяха присъединили доброволно към похода на поклонниците...

Също и варварката остави меча си без колебание, даде го на монаха, който събра всичките оръжия. Мат се слиса от факта, че Аруула без церемонии се раздели с оръжието си.

Но откакто влязоха в града, младата жена беше като отнесена. Изглежда, това място имаше върху нея магическо въздействие. Оглеждаше се поразена наоколо, удивлявайки се като дете в магазин за играчки.

– Това там – каза Маатин неочаквано. – Би трябвало да го предадеш, брате.

– Какво? – Мат, който беше потънал в мисли, едва сега схвана, че говореха на него.

– Пистолета ти – поясни монахът. – Трябва да го предадеш, ако искаш Вудан да ти разреши достъп до Светия си град.

Мат беше смаян. Не толкова от факта, че монахът искаше от него да му предаде оръжието, а защото знаеше какво е това пистолет! Беше ли възможно това? Дали на това място са запазени не само фасадите на къщите, но и знанията от старото време?

Мат го обзе любопитство. Трябваше да разбере истината.

Бързо се освободи от кобура и го подаде на монаха. Предаде и бойния си нож, макар и с натежало сърце. Задържа единствено безобидното наглед парче пластичен експлозив заедно с взривателя, който носеше

със себе си. Не толкова, че нямаше доверие на Маатин, а защото в ръцете на невежи можеше да причини ужасни неща.

– Добре – констатира монахът със задоволство. – Сега ще ви настаня. През тази първа нощ в Етера ще бъдете почетни гости на моя орден и ще дадем голям банкет в чест на вашето пристигане. Утре ще излезете да си потърсите собствено жилище. Цялата Етера е на ваше разположение. Има място за много деца на Вудан. Старият ви живот свърши. Никога вече няма да почувствате тъга, немотия или страх. Добре дошли в рая...

Маатин не беше преувеличил. Когато Мат и Аруула видяха стаята, която им дадоха, почувстваха се направо като на седмото небе.

Аруула весело се метна на мекото легло, потъна в ослепително бели чаршафи, а Мат посегна към купата с пресни плодове и изяде с наслада една червена ябълка.

Седалището на ордена се намираще във великолепна готическа сграда, която Мат помнеше като някогашно кметство. Долу на площада бяха в ход приготовленията за тържествения банкет.

Мат наблюдаваше от прозореца на стаята как двайсетина монаси, облечени като Маатин, нареждаха дълги маси и пейки. Направиха няколко огнища, донесоха бурета с бира и вино.

„Бира“ – помисли си Мат ухилен. Още едно нещо, което в Мюнхен очевидно не се е променило през последните столетия... Вдигна очи, плъзна поглед по редиците къщи, които се простираха от другата страна на площада. Никъде нямаше и следа от разруха. Всичко изглеждаше така, сякаш е построено едва преди няколко години.

Как, за Бога, беше възможно това? Дори по някаква причина Мюнхен да е останал невредим при голямата катастрофа, зъбите на времето щяха да оставят следите си върху къщите. Кой се криеше зад Етера? Бяха ли това Маатин и неговият орден? Или пък чудодейната сила на Вудан?

Мат си задаваше всичките тези въпроси, ала интересът му към изясняването им чезнеше след всяка изминала минута.

Може би това се дължеше на факта, че тук беше като у дома си и за пръв път от много дълго време насам имаше чувството за утеха и сигурност. Това беше неговият свят и той се радваше, че ще може да върви по улиците на града и да води живот, какъвто беше водил някога – много време, преди един нагорещен до червено отломък от Вселената да се сблъска със Земята и да сложи внезапен край на цивилизацията...

Аруула пристъпи до него и погледна също през високия прозорец.

– Е? – попита го тя.

– Съжалявам – рече Мат. – Всъщност това място не би трябвало да го има, но то съществува. Ти беше права, а аз – не.

Жената воин го удостои с открит поглед.

– Все ми е едно дали съм права, или не съм – каза тя. Искам само да бъда щастлива. А искам и ти да си щастлив.

Мат гледаше втренчено през прозореца, видя как лъчите на залязващото слънце обагрят в златисто покривите на града.

– Аз съм щастлив – увери я той и притегли Аруула към себе си. Младата жена уви ръце около шията му. Устните им се приближиха и се срещнаха в огнена целувка.

– Сега можеш да ми покажеш всичко – прошепна тихо Аруула. – Искам да опозная твоя свят, да видя всичко, за което си ми разказвал.

– Ще стане – увери я Мат. – Ще го направиш...

Тя се сгуши в него, по-нежно и по-любвеобвилно, отколкото беше очаквал. Целунаха се отново. Тогава хвана ръката му, поднесе я към връзката на препаската си. Мат освободи възела... и малкото парче тарашка кожа се смъкна на пода.

Легнаха си, отпуснаха се върху меките чаршафи. Потопиха се в опиянението на пълно щастие, а откъм двора достигаха до тях приглушените гласове на монасите.

Слънцето беше залязло, когато камбаната от кулата удари. Огньовете на площада пред зданието хвърляха светло сияние, потопяваха фасадата на старото кметство в трепкаща светлина.

Поклонниците от групата на Лакан, които нахлуха по широкото стълбище, бяха заведени от монасите на местата им по масите. Вярващите бяха свалили старото си облекло и сега носеха леки туники от пъсър плат, които им бяха дали монасите.

Също и Аруула беше заменила препаската си с оранжева туника, която добре подчертаваше стройната ѝ фигура. Мат, напротив, реши да запази униформата си – прокъсаната дреха му бе станала нещо като втора кожа. Но той поне изпра основно маскировъчния костюм, за да му придаде донякъде вид „като за пред хора“.

Седнаха на дългата маса, която монасите бяха поставили. Маатин, който очевидно заемаше високо място в ордена, се изправи и начена кратка реч, която всички слушаха прехласнато.

– Деца на Вудан – започна той. – Аз и моите съграждани се радваме да ви поздравим с добре дошли в Етера. Волята на Вудан е да бъдете тук. Ние, преданите негови слуги, ще се опитаме да направим живота ви

възможно най-приятен и да отгатваме по очите ви всяко ваше желание. Каквото и да поискате, ще се опитаме да изпълним всяко ваше желание, каквато е волята на Вудан. Както аз, така и моите братя от ордена сме ваши предани слуги. Викайте ни винаги, когато имате нужда от нас. Защото сме се посветили на тази служба. Вие обаче сте избрани от Вудан.

– Да – извика някой силно, – така е! Ние сме избраниците!

Поклонниците неудържимо ликуваха и се смееха. Никъде не се чуваше единствено звучният бас на Лакан. Мат напразно се опитваше да открие на трапезата водача на групата поклонници.

– Къде е Лакан? – попита той Аруула. – Виждаш ли го някъде?

Жената воин се озърна с търсещ поглед, ала и тя никъде не съгледа исполина дърводелец.

– Може би се храни другаде – каза тя. – Все пак той е човекът, на когото е говорил Вудан.

Това не убеди Мат, но нямаше време за размишления. Защото в следващия момент се появиха неколцина монаси с големи сребърни подноси.

Мат чу как червата му куркаха – след всичкия пост нямаше да навреди, ако между зъбите му попаднеше нещо по-порядъчно. Макар че опитът му с постапокалиптичната кухня не беше най-добрият. Не намираще, че месото от плъхове е кой знае колко вкусно, а и не успя истински да свикне с бръмбарите, ларвите и печените на шиш гигантски насекоми.

Аруула видя лицето му и беше принудена неволно да се изсмее.

– Угрижен си – констатира тя.

– Да – потвърди той, нерадостно ухилен. – Какво ли има за ядене?

– Надявам се за печени на шиш белити – обясни епикурейски жената воин.

– От това се и опасявах. – Мат изстена. – Бих предпочел един хот-дог...

Един монах донесе голяма сребърна табла, която постави на масата точно пред Мат.

– Слава на Вудан – каза той тържествено, после вдигна капака. Отдолу се показаха хамбургери и сандвичи с дебела плънка, сочни хот-догове, както и златистожълти пържени картофи.

Мат почувства как някаква дебела буца се раздвижи нагоре-надолу по гърлото му.

– Но... такова нещо не съществува – простена той.

– Това са нещата, които винаги си си пожелавал – каза Аруула с

усмивка. – Виждаш – Вудан се грижи и за теб.

– Точно така изглежда – потвърди Мат, изгубил ума и дума. Във всеки случай, несъмнено познава някой добър американски ресторант...

Донесоха още един поднос и го поставиха пред Аруула. Но когато този път вдигнаха капака, откри се планина от бяло месо от белит, от което се разнесе остра миризма.

– Слава на Вудан – извика Аруула и се нахвърли с пръсти върху любимото си ястие.

И Мат се зае енергично, похапна си с удоволствие – прекалено много време беше минало, откакто бе изял последния си хамбургер. Едно нещо трябваше да се признае на монасите от Етера – наистина умееха да гледат гостите си.

Мат погълна доста чийзбургери, дъвчеше хрускави пържени картофи. Чувството, което го изпълваше, беше неопишимо. Всъщност за момент му се стори, сякаш си е отново въщи, седи с приятели на барбекю в градината, а всичко останало е било само един лош сън.

Беше толкова въодушевен, че дори не му хрумна да попита откъде монасите имат рецептата и продуктите за хамбургерите, как така знаеха, че Аруула най-много обича да яде белити и как така на всеки поклонник се поднасяше тъкмо онова, което най му се нрави.

По някакъв съдбовен начин това му се струваше като нещо, което се разбира от само себе си. Както и на всички други, които седяха с него на масата. Изпълваше го своеобразно чувство за щастие и в този момент това място му изглеждаше като земен рай.

Аруула не се чувстваше по-различно.

Още като малко момиче бе мечтала да търси и открие Етера. През първите години след отвличането ѝ от ордата на Зорбан този свят на мечти беше за нея убежище, светиня. Сега сънищата ѝ се бяха превърнали в действителност – и дори далеч надхвърляха представите ѝ. Тук нямаше нужда да се бори, не беше необходимо да бъде непрекъснато нащрек и да се страхува за живота си.

Тук можеше да се събуди жената у нея.

Погледна отстрани към Маддракс.

До този момент винаги се бе възхищавала от него, имаше го не само за свой спътник, но и за господар. Сега започна да гледа на него с други очи, с очите на любеща жена.

Дари го с нежен поглед, наведе се към него, за да му прошепне нещо на ухото..., когато изведнъж видя как след всеки изминал миг яденето в ръцете му се превръщаше в гъстотечна зелена слуз!

Аруула се отдръпна ужасена, присви очи. Когато отново ги отвори, видението беше изчезнало, Мат отново държеше увит в хляб кренвирш – „коттон“, – от който порядъчно си отхапваше.

Младата жена поклати глава, запита се дали наистина е видяла нещо, или само си е въобразила. След няколко минути вече не можеше да каже със сигурност.

Предположи, че дългият поход и трудностите през последните седмици са причината за лошата шега, която си правеха с нея сетивата ѝ. И реши да не казва на никого.

Кръглото помещение беше тъмно – мрачно като фигурите, които мълчаливо се бяха събрали там.

„Чувствам смущение... смущение отсам стените на нашия град...“

Гласът не се чуваше, а звучеше непосредствено в мозъците на съществата. Създанията, чиито лица не се виждаха под широките качулки, размениха помежду си питащи погледи.

„Смущение ли? Как е възможно? Всички хора, които притежаваха дарбата, бяха отстранени, както заповядахте.“

„Не – дойде резкият отговор, – трябва да има още някого. Някой, за когото не знаем. Някой, който може да приема посланието и да пребивава инкогнито между нас...“

„Ако сте прав, трябва да го намерим.“

„Трябва да го намерите. Той е опасен за нас и в никакъв случай не бива да се изплъзне. Намерете го и го убийте...“

Следващата сутрин Мат придружи Маатин на разходка из града. Любезният монах изяви готовност да му покаже всичко. Пътуваха с малка каляска, теглена от кон – не фреккойшер, не вакуда, не и ефрант, а съвсем обикновен кон, с опашка и грива и който вървеше с краката си. Мат почти беше забравил как изглежда такова нещо.

По широката, красива улица стигнаха до голяма, напомняща за древния Рим арка, която се издигаше над нея. Оттам се насочиха на север и Мат отново позна няколко сгради, които му бяха направили впечатление при първото му посещение в Мюнхен, което за него беше само преди шест години, а за останалия свят – преди няколко столетия.

От време на време ги срещаха други превозни средства, които бяха управлявани само от монаси, които превозваха хранителни продукти и други стоки. Поклонниците, които изпълваха улиците на града, вървяха пеш. Нямахше нужда да работят и всичкото време беше на тяхно разположение – за какво им е превозно средство?

Мат никъде не успя да открие коли и мотоциклети – вероятно липсваше бензин, за да ги използват. Затова пък много къщи и редица улици бяха електрифицирани. Изглежда, енергията за това идваше от някаква скрита електроцентрала. Информира се по въпроса от Маатин – и в отговор узна, че „светлината без огън“ била още едно чудо на Вудан. Мат стигна до заключението, че монасите сами не знаеха откъде идва електричеството. Изглеждаше, че много неща в града функционират по странен начин, без някого да го е грижа за това.

Завиха по друга широка улица, която в старото време трябва да е била една от главните транспортни артерии на града. Обиколиха града в широка дъга, по протежение на гигантския защитен вал, натрупан около морето от къщи.

На кръстовищата имаше светофари, които вече не служеха за нищо. Мат видя огромни рекламни табла за продукти, които отдавна вече не можеше да се купят. Всичките тези неща отдавна, отдавна бяха загубили смисъл – и въпреки това бяха така добре запазени, че човек би си помислил, че изживява един хубав пролетен ден в 2012 година...

Районът, обграден с вала, беше огромен. Мат прецени, че заема около една пета от територията на някогашния град. Когато човек беше на улицата, съвсем нямаше чувството, че се намира зад висок като кула вал.

– Кой е натрупал тези стени? – осведоми се от Маатин.

– Това е дело на Вудан – отвърна монахът, докато спокойно напращаше каретата по асфалта. – Всичко това го е създал Вудан.

Прострял е закрилящата си ръка над града, когато дошла Кристофлуу, и се погрижил никакви неверници да не оскверняват тази свещена земя. Най-после това е било и мястото, където е поставено новото начало на човешката история.

– С Адакс ли? – отгатна Мат.

– Така е. Той е бил праотецът на човечеството. Всички ние сме произлезли от него. А вие, които бяхте избрани, сте негови наследници.

Приближиха се до редица къщи, от чиито входи се стичаха тълпи вярващи. Махаха им с ръка и се смееха неудържимо, а Маатин им подхвърли няколко от плодовете, които караше на капрата на каретата. Вярващите улавяха плодовете във въздуха, лудуваха буйно наоколо – като деца.

Всъщност Мат не успя да види между тях никакви деца. Също и стари хора. Ако паметта не го лъжеше, и между последователите на Лакан нямаше нито деца, нито старци. Какво ли означава това?

Попита Маатин и монахът го удостои с един загадъчен поглед.

– Такава е волята на Вудан – обясни после. Явно богът беше удобен за всякакво обяснение. – Който иска да дойде в Етера, трябва да е готов за дълъг, а понякога и изпълнен с опасности поход. Вудан е милостив бог. Не иска да подлага на такива изпитания невръстни деца и старци. Затова не ги призовава при себе си.

– Разбирам – рече Мат.

Искаше да попита още нещо..., когато пред тях изведнъж се появи огромен строеж от бетон и стомана, който се издигаше на един хълм и изглеждаше като гигантска арена. Над него се разгръщаше шатровиден покрив от блестящо стъкло, до него стърчеше остатъкът от огромна някога кула.

Позна останките на мюнхенската телевизионна кула и стария олимпийски стадион. През 2006 година беше едно от местата, където се играеха мачовете на световното първенство по футбол, тъкмо в годината, когато Мат беше преместен на служба в Берлин. Гледа някои мачове по телевизията...

– Какво е това? – попита, въпреки че се досети за вероятността през последните столетия да са започнали да използват стадиона за по-различни цели.

– Това – отвърна гордо Маатин – е темпла вудан – храмът на Вудан. Жителите на Етера могат да се движат свободно навсякъде, само това свято място им е запретиено. Това е и най-голямата сграда в града. На смъртните им е забранено да влизат незвани в нея. Позволено им е само

когато Вудан ги повика.

– Когато ги повика ли? – Мат повдигна вежди.

– Естествено – обясни кротко Маатин. – Това е градът на Вудан. Понякога ни вика при себе си, за да ни предаде важни послания... законите си... волята си.

– И по какъв начин ни призовава? – попита Мат.

Маатин го дари с чистосърдечна усмивка.

– Имай търпение, брате – рече. – Когато му дойде времето, ще научиш.

– Аха – каза Мат, не разбирайки нищо и сега, както и преди. Колкото и да се радваше, че поне един град е оцелял след голямата катастрофа и колкото и да изглеждаше Етера като рай – нещо тук беше прекалено мистериозно и събуждаше у него неприятно чувство...

Следобед пристигнаха нови поклонници и Мат, Аруула и другите трябваше да напуснат квартирите си в старото кметство и да си потърсят нови жилища.

Избраха си къща, която имаше добър изглед към темпла вудан. Аруула искаше да бъде по възможност най-близо до своя бог, а Мат чувстваше, че огромният строеж го привлича по някакъв тайнствен начин. Предизвикваше у него някаква омая, която трудно можеше да си обясни.

Недалеч от стадиона имаше къпалня, някогашен закрит плувен басейн, зад чиито стъклени стени растяха буйно екзотични растения. Мнозина от поклонниците, които бяха пристигнали в Етера едва през последните дни, се отморяваха тук от напрежението на дългия поход. Плуваха в големите басейни, подлагаха се на обливания с топла вода или на масажи. Красиви млади жени, които не носеха върху телата си нищо друго освен фини, почти прозрачни туники, имаха грижата да глежат посетителите на къпалнята и да отгатват по очите им всяко тяхно желание.

Мат и Аруула също посетиха къпалнята, която им беше препоръчана от няколко други поклонници. Малко спокойствие и отмора нямаше да им се отразят зле.

Жената воин не се колеба дълго. Бързо смъкна туниката си и смело се хвърли с главата напред в един басейн. Голата ѝ кожа блестеше като алабастр, преди да се потопи всред пръски в синята вода.

Останалите мъже и жени лудуваха наоколо като деца. Бяха безгрижни, без страх, мнозина – за пръв път през живота си. Онова, което оставаше зад стените на Етера, изглежда, отдавна го бяха забравили...

Мат свали дрехите си и скочи след Аруула. Мигът, когато се

потопи и бе обгърнат от освежителната влага, му се стори истинско избавление. Изплува, после с Аруула се състезаваха по плуване, задяваха се и се смееха. Мат имаше усещането сякаш е юноша на плажа в Дейтън Бийч. Чувстваше се млад и щастлив. Малкото съмнения, които беше изпитвал, занапред бяха отмити от хладката вода.

Когато с Аруула излязоха от водата, бяха посрещнати от две дългоски красавици, които пристъпиха към тях с предизвикателно поклащащи се гърди и им подадоха снежнобели кърпи. Избърсаха се, увиха кърпите около хълбоците си и бяха заведени от усмихващите се, но мълчаливи момичета при леглата за масаж.

Мат легна с готовност, отпусна се и остави красавицата да мачка напрегнатите му мускули. Аруула, която никога преди това не беше се подлагала на масаж, малко се поколеба. После и тя легна на твърдото легло, зачака скептично какво ще последва.

Стресна се, когато младата жена с дългата руса коса я докосна. Но в следващия момент уханието на етеричните масла стигна до носа ѝ и го обласка. Дишаше дълбоко и си отпочиваше, наслаждаваше се на начина, по който нейната благодетелка плъзгаше опитните си ръце по гърба ѝ.

– Човече – чу да казва Мат, – какъв живот...

Тя затвори очи. Пое съблазнителното благоухание с носа си, прият-но галещата музика – с ушите си и заспа.

Когато отново се събуди, не можеше да каже колко време е минало. Отвори очи, с поглед настрани се увери, че Мат все още лежи до нея.

Тогава погледна надолу към проблясващата водна повърхност на басейна, видя собственото си отражение и това на младата жена, която я масажираше. Ала вместо прелестното като картина лице, обгърнато от руси къдрици, в огледалната вода Аруула зърна черна, люспеста демонска мутра!

Стресна се и размаха ръце. Младата жена, която я масажира, се отдръпна уплашено и загледа объркано.

– Всичко ли е наред? – попита Мат.

Аруула се изправи, разтри слепоочието си. Изведнъж почувства пулсираща болка в главата си.

– Няма нищо – излъга тя. – Само съм уморена, това е всичко.

– Напълно ли си сигурна? – Мат я измери с угрижен поглед.

– Сигурна съм. – Аруула кимна и от сърце си пожела наистина да беше толкова сигурна...

През цялата вечер Аруула почти не говореше. Откакто бяха в къпалнята, явно нещо я потискаше. Мат се питаше каква ли е причината.

Имаше чувството, че спътницата му е видяла нещо. Нещо, което я е уплашило и трайно е помрачило радостта ѝ, че е намерила Етера.

На вечерята, която монасите раздаваха на един обществен площад недалеч от храма, отново бяха сервирани изискани лакомства, но Аруула явно нямаше апетит. Без настроение човъркаше бифтека от шасе, не преглътна нито хапка. Очевидно нещо много ѝ тежеше на душата. Накрая Мат вече не издържа. Реши да я попита.

– Знаеш, че можеш да ми се довериш – каза той със сериозен тон.

Младата жена вдигна очи, отправи към него тъжен поглед. Накрая кимна.

– Тогава защо имаш тайни от мен? – поиска да разбере Мат.

– Нямам тайни от теб – увери го жената воин, но не я биваше като лъжец. Тъжно отпусна глава, втренчи се в чинията си.

– Какво има? – попита Мат. – Виждам, че нещо те потиска. Каж ми, може би ще мога да ти помогна...

Варварката поклати глава. Умееше да оцени предложението на Мат, но никой не можеше да ѝ помогне. Беше на път да загуби разума си, видя неща, които в действителност не съществуваха.

Е, тъй като мечтата на живота ѝ се изпълни и намери Етера, явно желанието на Вудан беше тя да загуби разсъдъка си. Може би това беше цената, която трябваше да плати за дарбата, с която я бе удостоил...

Мат стисна устни. Виждаше, че нещо страшно терзае спътницата му, но не можеше да стигне до сърцето ѝ.

Забеляза, че един друг вярващ, дребен брадат мъж с изпъкнали очи, я наблюдава подозрително от съседната маса.

– Има ли някакъв проблем? – осведоми се Мат.

– Тази вещица – каза поклонникът и посочи Аруула. – Тя е проблемът.

Младата жена вдигна очи, отправи към мъжа печален поглед. В чертите на лицето ѝ не се забелязваше и следа от гняв.

– Какво ще рече това? – Мат не разбираше нито дума.

– Ами попитай самата нея – продължи да се заяжда поклонникът. – На път е да загуби правата си вяра. Съмнява се. Тя е еретичка.

„Еретичка... еретичка...“

Думата се понесе от маса на маса като магическа формула, упорито се замърмори. Отвсякъде поглеждаха крадешком към Аруула, някои от тях – с неприкрита враждебност.

Мат забеляза как вътрешната му аларма започна да пици. Ситуацията не се развиваше много благоприятно. Някои от поклонниците се

надигнаха със стиснати юмруци.

– Тя е една от тях – изсъска братият. – Съмнява се във Вудан! Трябва да съобщим за нея.

– Нищо няма да се съобщава – изръмжа Мат и се надигна от масата. Измери другите вярващи с леден поглед, който таеше в себе си скрито предупреждение. – Само е уморена, това е всичко. Нямате право да преценявате вярата ѝ.

Притегли към себе си Аруула, която апатично се остави на волята му. Напуснаха банката, следвани от подозрителните погледи на вярващите.

– Пазете се! – извика им братият. – Вудан няма милост към враговете си. Еретиците и съмняващите се биват изгаряни. Такъв е законът! Пазете се, чувате ли...?

И за пръв път на Мат му мина през ума мисълта, че това място не е чак толкова райско, както всички си мислеха...

Тъмни облаци закриха бледия сърп на луната и се погрижиха да се възцари пълен мрак. Падна мъгла и пепелявосиви изпарения запълзяха по улиците, озарявани зловещо от светлината на фенерите.

Големият сън се спусна над града. По улиците не се мяркаше жива душа. Който бе успял навреме да се прибере къщи, спеше в леглото си. Когато умората бе застигнала на стълбището на дома му, там се бе и свлякъл.

Някаква чужда сила се бе постарала всяко човешко същество в очертанията на градските стени да заспи. Никое човешко око не биваше да зърне тъмните фигури, които притичваха приведени през улиците, безшумно, сякаш се рееха над земята.

Носеха дълги мантии с качулки, които се спускаха ниско над тъмните им лица. Като призраци се плъзгаха в мъглата, оглеждаха се с черните си очи. Сетивата им се опитваха да доловят дирята, да открият смущението, за което им съобщи Учителят. Трябваше да намерят източника и да го отстранят. Опасността да бъдат разкрити беше твърде голяма...

Носеха се бързо из улиците, оглеждаха входовете на къщите. Понякога влизаха и вътре, наблюдаваха хората в съня им. Навеждаха се над тях, виждаха реакцията на лицата на спящите и знаеха, че в този момент над сънищата им се спускат мрачни сенки.

Хора... толкова слаби и крехки. Забулените същества устояваха на изкушението да впият зъби в меката, топла кожа и да изсмучат живота от беззащитните човечи. Но трябваше да изпълнят задачата – задача,

която беше по-важна от всичко друго...

„Тук няма никого...“ – витеаше шепнешком и призрачно в съзнанието им, докато разговаряха на големи разстояния един с друг.

„И тук няма. Учителят навярно се е заблудил...“

„Учителят никога не се заблуждава. Той не може да се заблуди. Казва, че има смущение. Трябва да го открием... открием... открием...“

„Има и друг подслушвач.“

„Как е възможно това?“

„Не знаем... трябва да го отстраним.“

„Големият план е застрашен...“

Изведнъж... промяна, забележимо напрежение. Лека следа от страх.

„Тук има човек... Големият сън не му влияе. Събужда се...!“

„Къде е? Идваме при теб.“

„Трябва да го унищожим!“

„Да го унищожим! Да го унищожим...“

Слобак отвори очи и с облекчение установи, че не се намира в гнездо на тараци.

Било е само един кошмар. Тъмните, покрити с козина създания със святащи очи и жълти зъби го дебнеха от всички страни, още малко и сякаш да го разкъсат с острите си нокти...

Но всичко беше отминало.

Малкият човек си пое дълбоко въздух, огледа се трескаво. Лежеше на стъпалата на дома си в Етера. Очевидно е заспал, строполил се е направо на прага.

Слобак беше принуден да се измее.

Виното. Пи твърде много от него. Ферментираният гроздов сок имаше удивително въздействие върху него. Уморяваше го и го правеше тромав, а понякога ставаше причина да го преследват лоши сънища, спомени от миналото.

Разбойнически номадски племена, коварни тараци, които нападаха през нощта...

Но всичко това остана далеч зад гърба му. Вудан бе повикал Слобак в Етера. Тук той, както и другите поклонници, които живееха зад закрилящите ги стени на градския вал, бяха на сигурно място. Той никога вече нямаше да се страхува за живота си. Никога вече. Щеше да умре като старец в леглото си, както му бе обещал Вудан...

Дребният човек понечи да се изправи на крака и да си влезе вкъщи, когато с крайчеца на очите си забеляза някакво движение.

Обърна се – и рязко си пое дъх, когато видя как редица тъмни фигури заплашително се отделиха от мъгливите изпарения.

– Какво...?

Разтърка очи, примига, за да прогони видението, ала то си остана. За разлика от тараците, които беше сънувал, фигурите с качулатите мантии не бяха съновидения. Бяха истински.

– Кои сте вие? – попита Слобак и неволно се отдръпна назад, нагоре по стълбите.

Забулените фигури не отговориха. Но безшумният начин, по който се приближаваха, странният маниер, по който се движеха, го плашеше.

– Какво... искате от мен? – попита той с натезал език. Препъна се, падна гърбом на стъпалата.

Придойдоха от всички страни, обградиха го – и той успя да види лицата, които бяха скрити под качулките.

Пронизителен писък се откъсна от гърлото му и раздра нощната тишина. Неподправен ужас обзе Слобак и му отне разсъдъка само за части

от секундата, преди остър шип да се стрелне и със страховита сила да пробие черепа му.

Аруула се стресна от съня.

Младата жена беше окъпана в пот. Косата ѝ лепнеше на мокри къдрици по кожата ѝ, дишаше на пресекулки.

Имаше сън... ужасен кошмар. Видя демони, мрачни създания с отвратителни муцуни. После чу някакъв писък, който беше толкова силен и пронизителен, че я откъсна от съня ѝ.

Седна изправена на леглото, огледа се объркано наоколо. Маддракс лежеше до нея. Широките му гърди се надигаха и спускаха равномерно под чаршафа. Сънят му беше дълбок и здрав. Изглежда, не беше чул писъка...

Още докато се опитваше да открие дали ужасният вик е бил действителен, или само част от съновидението ѝ, погледът ѝ попадна на прозореца, през който проникваше бледата светлина от улицата.

Почувства неустоим порив да стане и да погледне навън. Претича боса през помещението и погледна надолу към улицата.

Отначало видя само фасадите на къщите с техните тъмни прозорци и входове и облаците мъгла, които пълзяха по улиците. Изведнъж обаче доби впечатлението, като че ли асфалтът се движи – и зърна страшните фигури, които безшумно се стрелваха в мъглата...

Аруула преглътна с мъка, затвори за момент очи. Но когато ги отвори, призрачните видения бяха все още там. Носеха тъмни мантии с качулки, изглеждаше, като че ли се реят във въздуха над улицата. Стичаха се от всички посоки и се насочваха към храма на Вудан.

Жената воин забеляза как пулсът ѝ се ускори. Или тя окончателно беше загубила разсъдъка си, или тези същества бяха истински колкото и самата нея, а не някаква измамна картина на сетивата ѝ.

Аруула си пое дълбоко въздух и взе решение. Трябваше да разбере истината. Ако нещата, които видя, бяха действително реални, искаше ѝ се да разбере какво означаваша.

Бързо наметна туниката си и на пръсти отиде до вратата. За момент ѝ мина през ум да събуди Маддракс и да го информира за странните събития. Реши обаче друго. Не желаше да излага спътника си на ненужна опасност. Тя беше оази, която е видяла странните неща, значи и сама трябваше да се справи...

Дари го с един последен, изпълнен с любов поглед и за кратък миг

я обзе опасението, че никога вече няма да го види. После отвори тихо вратата и се измъкна навън, слезе по стълбището, което тихо поскърцваше под краката ѝ.

Открехна съвсем леко външната врата, огледа навън и видя фигурите с качулките да минават по улицата покрай нея.

Кои бяха тези създания?

Не изглеждаха като хора. Широките черни мантии, които носеха, покриваха фигурите им. Вървяха странно приведени, при това не предизвикваха никакъв шум. Човек почти би повярвал, че се реят над земята. Като духове се носеха в мъглата към огромния храм, който се извишаваше на хълма.

Странно чувство обзе Аруула. Беше същият непонятен страх, който изпитваше при виденията си: първия път, когато пред очите ѝ храната се превърна в зелена слуз, втория – когато си помисли, че в отражението на младата жена вижда отвратителна муцуна.

Сега отново чувстваше този необясним страх, но този път беше решена да стигне до първопричината на нещата.

Варварката изчака и последната забулена фигура да отmine къщата. После изтича на улицата, придържаше се към сенките, които хвърляха фенерите, и минаваше бързо от къща към къща.

Забулените фигури не я забелязваха. Събираха се от всички посоки – и бяха много. Аруула преброи десетократно повече от броя на пръстите си и изглеждаше, че стават все повече. Уверено се насочваха към храма на Вудан.

Аруула чувстваше почти физически заплахата, която се излъчваше от забулените същества. Какво ли търсеха тези изчадия адови в храма на Вудан? В каква ли тайна е обгърнато това място? Сега прокле обстоятелството, че бе предала мечта си. В тази ситуация би ѝ придал някаква сигурност.

Жената воин следваше фигурите нагоре по хълма, промъкваше се приведена от храст към храст. Със затаен дъх следеше как сред огромните стени на храма сякаш някаква призрачна ръка отвори скрита врата, за да пропусне немите създания. Не разговаряха едно с друго и въпреки това, изглежда, се разбираха. В главата на Аруула цареше странно жужене, откакто наблюдаваше непознатите...

Храмът ги пое всичките, заприлича на живо същество, което ги поглъща в мрачната си утроба. Накрая и последното от тях изчезна във вътрешността на гигантския строеж – а вратата все още стоеше отворена.

Аруула не се поколеба нито за миг. Още преди да се замисли за последствията от своите действия, скочи и побягна към вратата. Двете ѝ метални половини вече се движеха една към друга, заплашваха да се затворят.

Варварката ускори крачка, изстиска всичко от мускулестото си тяло. Приблужи се пъргаво като хищна котка, пригответи се за скок и стремглаво се изстреля през широката вече едва две лакти пролука.

Приземи се твърдо върху голия каменен под, претърколи се и отново беше на крака. Зад нея металната порта се заключи с глух тътнеж.

Аруула си пое дъх.

Беше във вътрешността на храма – друг беше въпросът как щеше да излезе оттам...

Влезе предпазливо в коридора, който се простираше от другата страна на портата. Стените му бяха от онзи студен, гладък камък, който Маддракс наричаше „бетон“. Коридорът беше осветен от някакво странно зелено сияние, чийто източник Аруула не можеше да открие.

Леден мраз скова сърцето ѝ и я накара да изтръпне. Чувстваше, че това е място на Злото и на гибелта. Но как беше възможно? Това не беше ли святото убежище на Вудан? На бога, който е създал всички...?

Мисълта, че се канеше да навлезе в забранен район, не се харесваше на младата варварка. Не искаше да престъпна волята на Вудан, но нещо у нея я подтикваше на всяка цена да разбере какво се крие зад качулките на странните фигури.

Събра всичкия си кураж и навлезе дълбоко в осветения от зелената флуоресцентна светлина коридор. Жуженето в главата ѝ, което отслабна, когато забулените изчезнаха в храма, отново се усили. Аруула предположи, че не са много далеч. Притискаше се плътно до студената стена, използваше всяка сянка и всяка издатина.

Внезапно босият ѝ крак настъпи нещо студено, лигаво. Погледна с погнуса надолу и видя, че подът на коридора е покрит със зелена слуз. Запита се на какво странно място е попаднала. Макар че това беше храмът на бога, който почиташе, отново съжали, че мечът ѝ не е при нея...

Малко пред нея коридорът се разклоняваше. Аруула трябваше само да следва жуженето в главата си, за да знае накъде са се насочили забулените. Реши да избере десния коридор, запромяква се безшумно по него.

Зеленото сияние се усили и тя имаше чувството, че чува в главата си тихо мърморене, чийто смисъл не можеше да разгадае.

Промъкна се още малко напред... и накрая успя да ги види.

Забулените фигури се бяха събрали в голямо куполообразно помещение. Не издаваха никакъв шум, изглежда, слушаха, докато някой безмълвно им говореше. Аруула се притисна в закрилата на стената, която беше покрита със същата зелена слуз като пода. Разбра, че тази студена, отвратителна субстанция излъчва странното сияние.

Жената воин задържа дъх и приведена, доколкото можеше да си го позволи, се приближи до непознатите същества. Надяваше се да успее да издебне удобен момент и да хвърли поглед под качулката на някое от тях, за да разбере с кого си има работа.

В сводестата зала беше напълно тихо – с изключение на постоянния шепот, който Аруула чуваше в главата си. Съвсем неочаквано ѝ стана ясно какво става тук.

Забулените притежаваха дарбата като нея! Но с нейна помощ можеха не само да подслушват, а и да си шепнат един с друг...

Подтиквана от смесица от страх и любопитство, се осмели да се приближи още малко, до края на коридора, който водеше към залата, където се бяха събрали забулените.

Изведнъж кракът ѝ се блъсна в нещо, което лежеше на пода сред зелената слуз.

Аруула погледна надолу и остана като парализирана от ужас, когато прикова поглед в празните очни кухини на човешки череп...

„Върнахме се, Учителю...“

„И какво? Открихте ли източника на смущението?“

„Намерихме го, Учителю. Беше сам мъж, пиян. Събуди се от големия сън...“

„Убихме го, както ни заповядахте.“

Настъпи кратка пауза, когато създанието, което всички наричаха „учител“, се намеси с мислите си, за да провери съобщението на слугите си.

„Мизерни глупаци! – изсъска в отговор. – Убили сте не когото трябва! Смущението все още действа. Застрашава нашия план...!“

Безпокойство обзе гърбатите създания, лъскави двойки очи проблясаха изпод качулките.

„Но, Учителю! Трябва да сте се заблудили! Ние...“

„Никога не се заблуждавам – дойде резкият отговор. – Аз съм вашият Господар и Учител! Семето, от което сте произлезли! Който се съмнява в мене, очаква го гибел!“

„Прости ни, Учителю!“

„Извини ни, Учителю!“

„Какво да направим, за да укротим гнева ви?“

„Ние сме твои верни слуги!“

„Трябва да продължим да търсим. Смущението трябва да бъде открито и отстранено. Това е желанието на Учителя.“

„Не! – гласът, който прозвуча в съзнанието на всички, беше категоричен и диктаторски. – Мизерни глупаци! Вече няма нужда да търсите смущението!“

Отново объркване.

„Защо да не го търсим, Учителю?“

„Съвсем просто – защото то ви е последвало дотук. То е тук, съвсем близо до вас. Само се огледайте...“

Изведнъж разбра. Беше предчувствие, мисловен рефлекс, с който Аруула осъзна, че е разкрита. Поиска да скочи и да побегне, но беше твърде късно. Като по някаква недоловима команда тъмните създания се обърнаха и я съгледаха.

Аруула нададе писък. Шепотът в главата ѝ се усили, нарасна в мощен ромон, който заплашваше да пръсне черепа ѝ.

Страховитите създания я приближаваха, носеха се застрашително към нея. Стопроцентов страх сграбчи Аруула и я накара да отстъпи назад.

В следващия миг се оказа обкръжена от тъмните същества. Вече нямаше никакъв шанс за бягство.

„Човешка жена!“

„Примитивна! Варварка!“

„Да не повярваш, че притежава дарбата.“

„Дръжте я! Хванете я! Тя е нашият враг...!“

С решителен жест фигурите отметнаха качулките на своите широки одежди.

Очите на Аруула се разшириха.

Неподправен ужас я обзе, когато видя люспестите, смарагдовозелени муцуни, които я гледаха изпитателно с хладно просветващите си черни очи.

Писъкът, който се изплъзна от гърлото ѝ, отекна във високия таван и се изгуби в безкрая на подземния лабиринт.

Когато отвори очи, чувстваше се като пребит. Беше започнал нов ден. През прозореца нахлуваше бледа слънчева светлина.

Матю изстена.

Спа зле. Навестиха го кошмари. Не си спомняше нищо конкретно – само мрачни, размити картини, лишени от всякакъв смисъл, но които оставяха след себе си някакво чувство на безпокойство.

Леглото до него беше празно – очевидно Аруула вече беше станала.

Мат се измъкна изпод завивките, със стенание отиде до стомната и си наплиска лицето с малко студена вода, за да се събуди напълно. Същевременно хвърли един поглед към огледалото. Онова, което видя, не му хареса особено – беше чужд на самия себе си, чувстваше се уморен и изтощен.

Но къде ли е Аруула...?

– Аруула? – Мат предположи, че е някъде из многото стаи на жилището, ала не получи отговор.

– Аруула...?

Бързо се пхна в дрехите си, облече отгоре гашеризона, който дори чисто външно го отличаваше от вярващите с техните туники и венци от цветя.

Претърси жилището, надникна във всяка стая, но от Аруула нямаше и следа.

Слезе долу на улицата, където минаващите покрай него поклонници радостно го поздравяваха, но Аруула я нямаше никаква. Насочи се към халето, където монасите приготвяха закуската за вярващите, но и там не я намери.

Къде ли може да е отишла?

Мат го обзе безпокойство. Никак не беше в навиците на Аруула да офейка просто ей така. Ами ако нещо ѝ се е случило...?

С неприятно чувство си спомни за снощната случка. Изтръпнал от ужас, си припомни враждебните погледи, с които ги изпратиха поклонниците, фанатизмът на хората се чувстваше ясно. Можеше само да се надява, че Аруула не е попаднала в ръцете на онези идиоти...

В залата за събрания закуси надве-натри, но нямаше истински апетит. Откакто се събуди сутринта, имаше някакво лошо чувство, предусещане за някакво нещастие.

Започна да търси Аруула навсякъде в квартала, в къпалнята и на всички други места, които бяха посещавали заедно. Напразно. Осведомяваше се както при поклонниците, така и от монасите, но никой не бил виждал младата жена.

Тревогата на Мат се усили. Върна се вкъщи и реши там да чака Аруула. Ала когато дойде пладне и тя не се обади, Мат реши да потърси Маатин и да поиска обяснение от него.

Първо Лакан, сега и Аруула. Очевидно в Етера често се случваше хората да изчезват безследно.

Осведоми се от другите монаси къде се намира и най-сетне го намери на парадната улица, която представляваше входът за Етера. Тъкмо беше пристигнала нова група поклонници, които монахът запознаваше с правилата и обичаите на Светия град.

Мат видя израза на надежда и блаженство по лицата на новопристигналите – същият израз имаше и на лицето на Аруула, когато дойдоха преди два дни. А сега внезапно беше изчезнала.

Мат помоли Маатин за кратък разговор на четири очи. Когато монахът отказа и се опита да го отпрати с аргумента, че изпълнява длъжността си спрямо новите посетители, Мат без много церемонии го сграбчи и недотам нежно го изблъска настрана.

– Брате! – взмути се Маатин и отправи към Мат изпълнен с укор поглед. – Това е свещено място! Нетърпението ти е неуместно.

– Ако питаш мен – изръмжа Мат, когато в момента слабо го интересуваха морално-богословските възражения на монаха. – Търся Аруула. От тази сутрин изчезна безследно.

– И какво?

– Казах, че Аруула изчезна безследно – повтори Мат. Когато сутринта се събудих, вече я нямаше при мен.

– Тогава може би те е напуснала – предположи хладно монахът. – В Етера често се случва вярващи да стигнат до просветление и да си избера друг начин на живот.

– Не и Аруула – каза Мат категорично. – Не е в нрава ѝ. Дори и да беше така, не би офейкала тайно.

– Какво те кара да си толкова сигурен?

– Ами... – Мат се прекъсна. Искаше да каже, че са били щастливи заедно, че са водили изпълнен с вълнения и приключения живот, но тогава му хрумна, че през последните дни Аруула забележимо се беше променила. Беше очевидно, че не беше щастлива. Дали причината не се криеше у него...?

– Маддракс би трябвало да изпита вярата си – подхвърли идеята Маатин, като измери Мат с изпитателен поглед. – Трябва да бъде готов да приеме волята на Вудан и да прогони от сърцето си всяко съмнение.

– Ах, да – рече Мат със злобно ухилване. – И ако не успее да го

сторя, тогава ще кацна на кладата ли?

– Кой ти е разказал за това? – попита остро монахът.

– Един поклонник – отвърна Мат, запазвайки пълно присъствие на духа. Всъщност искаше само да бъде по-саркастичен, а сега явно улучи право в целта. – Каза, че волята на Вудан била всички еретици и неверници да бъдат изгорени продължи той.

Маатин издържа на ледения поглед на Мат.

– Е, волята на Вудан е велика – каза. – Не е наша работа да я обсъждаме.

– А, така ли? – Мат сграбчи за яката човека от ордена и го дръпна към себе си. – Тогава сега ме чуй – изръмжа му. – На тази Земя съм от много по-дълго време, отколкото някой от вас може да си представи. Познавам цялата свинщина, вършена в старите времена, а вие сте на път да повторите всички грешки. Нищо не сте научили и не сте станали нито на йота подобри. Все още убивате в името божие! Не знам какво става на това място. Знаем само, че тук нещо страшно смърди и аз ще го разкрия. Разбра ли ме?

– Не знам за какво говориш – отвърна хладно монахът.

– А, така ли? Тогава ми кажи, Маатин: Къде е Лакан? След пристигането ни вече не го видях. И къде е Аруула? Знаем, че не ме е напуснала току-така. И тъй, къде е?

Монахът преглътна с усилие, изви се в яката хватка на Мат. За момент изразът на лицето му беше странно отнесен. После чертите му отново се проясниха.

– Слаба е вратата ти – констатира тъжно той. – Не мисля, че си достоен да останеш в Етера.

– И не мисля да го сторя – отвърна Мат. – Откровено казано, не ми е притрябвал вашият рай. Всичко, което искам, е Аруула.

– Тогава иди да я посетиш – отговори кратко монахът. Убеди се сам, че съм казал истината.

– Къде? – попита Мат.

– Твоята спътница беше призвана от Вудан – отговори Маатин, – също като Лакан. Двамата постъпиха на служба при него, за да му принадлежат завинаги.

– Какво ще рече това?

– Лакан постъпи в нашия орден. Вече се готви да приеме посвещението си.

– А Аруула?

– Реши да постъпи в Дома на жените. Там ще я подготвят за

служителка на Вудан и в бъдеще ще изпълнява длъжността си в къпалнята.

– Това не е истина!

– Понякога истината е болезнена, брате – отвърна сладниково-патетично монахът, – трябва да се явиш пред нея. Аруула избра по-различен път от твоя.

– Къде мога да я намеря?

– В Дома на жените. – Маатин посочи към улицата, малко по-натък, където се издигаше великолепна барокова сграда. Старата мюнхенска резиденция...

Мат остави монаха. Без да каже нито дума повече, обърна се и тръгна към разкошната сграда, чиито златисти орнаменти блестяха на яркото слънце.

Дали там щеше да намери Аруула?

И ако я намери, какво ли щеше да му каже? Че дружбата им е била една заблуда?

„Дружба...!“ – Мат поклати глава. На кого ли ще ги разправя тези. По дяволите, той обичаше Аруула и ако тя го напуснеше, не би могъл да го понесе!

Чу се глух тътен, когато дървената врата се затвори зад него. Шумът и деловитостта на улицата останаха отвън, Мат беше обгърнат от тишина и хладен мрак.

При него дойде млада жена с лъчезарна усмивка на красивото си лице. Дългата ѝ червена коса се спускаше почти до хълбоците ѝ. Ефирно тънка, почти прозрачна туника обгръщаше стройната ѝ фигура.

– Какво мога да направя за теб, брате? Това място е отредено за вярващите сестри.

– Зная – отвърна Мат. – Бих искал да говоря с Аруула. Тя тук ли е?

– Така е – отговори тайнствено червенкосата. – Но не съм сигурна дали ще иска да разговаря с теб.

– Аз съм напълно сигурен в това – изръмжа Мат. Търпението му взе да се изчерпва.

Младата жена видя решителния израз в лицето му и сигурно разбра, че е невъзможно да го отпрати.

– Тогава ме последвай – рече тя и през великолепното фоайе придружи Матю до огромна градина с пищна зеленина, обградена от украсена с фрески и картини покрита галерия.

Насред градината стоеше млада жена, която носеше същото облекло като червенкосата. Беше навела глава, изглежда, медитираще.

Мат въздъхна, когато видя Аруула. Поне беше жива и здрава.

– Благодаря – прошепна той на придружителката си, после отиде при варварката. В градината освен двамата нямаше жива душа, никой не ги смущаваше. Сега най-сетне щеше да узнае какъв дявол беше влязъл в главата на спътницата му...

– Ало – заговори я той, дари я с бегла усмивка.

Тя вдигна очи, позна го, ала в израза на лицето ѝ нямаше никакъв признак на радост от срещата.

– Маддракс – каза само.

– Тревожех се – призна той. – Ти изчезна внезапно.

– Трябваше да вървя – каза. – Вудан ме повика.

– Тогава... вярно ли е? Решила си да живееш тук? При жените?

– В служба на Вудан – поправи го Аруула.

– Но защо... не каза нищо за това? Защо просто избяга?

– Знам, че Маддракс се съмнява – отвърна тя, – че не вярва колкото Аруула във Вудан. Знаех, че няма да ме разбере.

Мат поклати глава, не знаеше какво да отговори. Беше така нетипично за Аруула, съвсем не в нейния стил. По-рано не би отбягвала никакъв конфликт, при всички случаи би отстоявала убежденията си. Какво ли е станало с нея?

Погледна я право в очите, видя тайнствените припламвания в тях, които му се сториха толкова чужди, колкото и държанието ѝ. Ако не знаеше тези неща, щеше да повярва, че пред него стои съвсем друга жена.

Въздъхна дълбоко.

– Какво става с Берлин? – попита я, макар че вече се досещаше за отговора.

– Това е пътят на Маддракс – отвърна тя. – Ще трябва да върви сам. Аруула намери тук призванието си.

– Разбирам. – Кимна, чертите на лицето му се изопнаха.

Щеше да е доволен, ако знаеше, че наистина волята на Аруула е да остане на това място. Но той имаше смътното чувство, че Етера променя хората по ужасен начин, кара ги да вършат неща, които са съвсем нетипични за тях.

Но какво трябваше да направи Мат?

Засега не му оставаше нищо друго, освен да си тръгне. И да се опита да разкрие тайната, която обгръщаше това странно място. В религиозната си лудост поклонниците може и да не го забелязваха, но в този град имаше нещо много гнило...

– Сбогом! – каза хладно Мат и се обърна.

Аруула не отговори нищо, гледаше мълчаливо след него, докато той с мрачни мисли напускаше градината.

Мат пое към покритата галерия, искаше под сянката ѝ да се върне обратно във фойето, когато погледът му попадна върху една от картините.

Представляваше ловна сцена от XVII век. Бяха изобразени няколко лица: князе излизаха на лов. Един от персонажите веднага поразя Мат – защото беше сигурен, че някога лично се е срещал с този човек!

Размисли и след секунда му стана ясно кой е мъжът, който беше лика-прилика с онзи от картината!

Маатин, монахът!

Но това беше невъзможно...

Още преди напълно да проумее какво е открил, обърна се и се върна обратно при Аруула. Трябваше да ѝ покаже откритието си – още едно доказателство, че на това място нещо не е наред.

Аруула, която все още стоеше на откритото място, го видя да идва. Измери го с пронизващ поглед, който сякаш проникваше до мозъка на костите му.

– Не искаш ли да си вървиш? – изръмжа тя. – Е, добре даде ти се шанс...

И тогава цветът на очите ѝ се промени, превърна се в наситено, лъскаво черно.

Мат се спря ужасен. Какво ли ставаше тук?

В следващия миг Аруула го нападна. Зъбеше се, ръмжеше като хищно животно и изведнъж в ръцете ѝ се оказа кама с извито острие. С яростно съскане се нахвърли върху Маддракс с готово за удар оръжие. Черните ѝ очи блестяха животински.

– Боже мой, какво...?

Мат се метна инстинктивно настрана, едва избягна смъртоносния удар на камата. Падна в ниската трева, претърколи се и отново беше на крака – нито секунда по-рано.

Аруула се изви светкавично, използва засилването си за повторна атака. Този път тънкото острие се стрелна направо към гърлото на Мат, който по рефлекс се отдръпна назад. Това му спаси живота. Десницата му се вдигна светкавично и стисна ръката с ножа на противничката. Но Аруула прояви свръхчовешки сили.

От гърлото ѝ се изплъзна ужасяващо, нечовешко ръмжене. Сграбчи Мат, без много церемонии го вдигна, и го хвърли като ненужна играчка.

Той чу как костите му изпращяха, когато се стовари на земята.

Зашеметен, отново се опита да се изправи на крака, но Аруула не му даде възможност да го направи. Нападна го още докато се беше свил на земята, хвърли се към него с голата кама. Мат се опита да избегне удара и усети пронизваща болка, когато острието прободe лявото му рамо.

Избълва някакво проклятие, светкавично сви лакът и немилостиво го стовари в челюстта на Аруула. Жената воин се препъна и Мат използва възможността, която му се предложи.

Бързо отскочи напред, елиминира защитата ѝ и я преметна през рамо. Беше много по-тежка, отколкото очакваше. Сякаш носеше допълнителни оловни тежести. Мускулите на Матю се опънаха до скъсване, но все пак някак си успя да я прехвърли през себе си.

Аруула изкрещя яростно, когато размаха ръце във въздуха. Приземи се твърдо по корем и се стовари направо върху голото острие, което държеше в ръцете си.

Прегърколи се с нечовешки писък и Мат видя ужасен дръжката на камата да стърчи от тялото ѝ. Бликна кръв.

– О, не! – каза задъхвайки се той. Какво беше направил...?

Бързо отиде при нея, коленичи и видя как червената кръв, която обагреше туниката ѝ, изведнъж се превърна в слуз, която хвърляше зеленикави отблясъци!

В следващия момент се осъществи отвратителна метаморфоза. Замръзналото лице на Аруула се напука като счупено стъкло и същевременно започна да се топи.

Продължи само едно мигновение и тогава Мат видя отвратителната муцуна на създание, което изглеждаше като получовек и полувлечуго.

И остатъкът от тялото на Аруула се промени – ръцете се покриха със smaragdovozelени рогови люспи, краката ѝ се изкривиха в дълги лапи, които напомняха за гигантска игуана.

Мат ужасено се отдръпна и скочи. Загледа се втрещено в създанието, в чиито гърди, които единствено не бяха защитени от рогови люспи, стърчеше окървавената кама. Навсякъде по земята имаше зелена слуз, която под влиянието на слънчевите лъчи бързо се изпаряваше.

Мат почувства как вътрешно се сгърчи. Стомахът му се бунтуваше и за малко не повърна.

Коя ли беше тази отвратителна твар? Или, по точно казано, какво беше? Как успя да го накара да повярва, че пред него стои Аруула?

Вгледа се в безжизнените очи на влечугото, опита се да проумее

какво се бе случило. Предпазливо се озърна, за да види дали някой не е наблюдавал борбата, но очевидно не е имало свидетели.

Мат бързо се наведе, рязко издърпа камата от мъртвото същество. Чу се отчетлив мляскащ шум, когато острието се отдели от трупа. По него беше полепнал зеленикав жизнен сок.

Избърса камата в тревата, опита се да размисли разумно. Имаше право – това място беше обгърнато в мрачна тайна. Трябваше да се опита да намери Аруула – истинската Аруула, а не някакво измамно подобие, с което го залъгваха.

Щеше да я открие, па дори и да се наложеше да опре ножа до гърлото на Маатин.

Маатин... Каква ли е неговата тайна? Мат си спомни картината, на която откри чертите на Маатин. Защо младият монах изглеждаше като персонаж от стара картина?

Не успя да продължи мисловната верига, защото в този миг чу думите.

Идваха до него на родния му език, заплетени и загадъчни. Звучаха странно дрезгаво и монотонно, сякаш идваха от някакъв прастар високоговорител, но Мат разбираше всяка отделна дума.

„I've paid my dues, time after time.
I've done my sentence, but committed no crime...“¹

Беше песен, която отдавна бе слушал за последен път, но помнеше много добре мелодията.

Не можеше да каже дали всъщност слуша музиката, или тя просто беше в главата му. Факт беше, че страхотно го омайваше – глас, който му говореше от една отдавна отминала епоха...

„... and bad mistakes, I've made a few
I've had my share of sand kicked in my face but
I've come through...“²

-
1. Дълговете си платих, и то без остатък.
Присъдата си излежах, дори без вина.

– Бел. прев.

2. ... лоши грешки правих, и то не една, всичко изтърпах – бури от пясък, ритници в лицето, но пак оцелях... – Бел. прев.

Мат изпусна камата. Без да може да се противопостави на това, краката му сами се раздвижиха. Отначало крачка по крачка, после все по-бързо. Претича през градината, мина през фойето, втурна се навън на улицата.

Изглежда, целият град беше на крак.

От всички къщи прииждаха поклонници и вярващи, обединяваха се в мощен човешки поток, който, примамван от странната музика, се стичаше надолу по широката улица.

Без да иска, Мат се присъедини към шествието на поклонниците, вслушваше се в прастарите звуци.

„We are the champions, my friends,
and we'll keep on fightin' 'til the end...“³

Вярващите се събираха от всички страни, следваха зова на музиката. Лицата им имаха отнесен вид, погледите им бяха изцъклени. Изглеждаха като хипнотизирани.

И волята на Мат чезнеше след всяка следваща крачка. Нещо го примамваше с неустоима сила и той нямаше шанс да му се противопостави. Думите напираха в съзнанието му, споменът за един разговор, който проведе наскоро.

– Вудан призовава вярващите в своя храм – бе казал Маатин.

– И как ни призовава? – бе попитал Мат.

– Имай търпение, брате – бе отвърнал монахът с усмивка. Когато му дойде времето, ще узнаеш...

Сега моментът беше настъпил.

Вудан викаше вярващите при себе си с глас, който бе преживял столетия. Те се стичаха отвсякъде, устремени към мястото, което се наричаше в центъра на Етера.

Към темпла вудан...

Пътят дотам беше дълъг и колкото повече вървяха, толкова повече вярващи се присъединяваха към шествието. Прехласнати слушаха звуците на мелодията, сами запяваха песента, непохватно изговаряха чуждите думи – като деца, които нямаха представа какво пеят.

---

3. Ние сме победителите приятели,
и няма да спрем, ще се борим докрай...

„We are the champions,
no time for losers, 'cause we are the champions...“⁴

За тях това бяха магически формули, които им обещаваха близост до техния бог и които ги примадваха както ярката светлина привлича насекомите.

Наближиха хълма, на който се извисяваше храмът. Междувременно стана трудно дори и за Мат в лицето на гигантския овален градеж да вижда нещо друго, освен огромния дом на някакъв бог. Поклонниците вървяха с песнопения нагоре по пътя, който се виеше на огромни серпентини по хълма, нахлуваха през отворената врата на стадиона.

Мнозина от тях виждаха за пръв път вътрешността на храма, избухнаха в шумни ликувания и славеха всемогъществото на Вудан. Сядаха на пейките, пълнеха огромните трибуни на стадиона със стотици и с хиляди.

Мат беше сред тях, неспособен да мисли за нещо друго освен за това, че има намерение да влезе в царството на някакъв бог. Лишен от собствена воля, слезе надолу по трибуната, седна на едно място, започна да наблюдава безучастно как стадионът се изпълва с вярващи.

Не всички сектори бяха заети – храмът на Вудан побираше много повече хора. Но широка ивица от всички долни блокове бяха пълни с вярващи, чиито пъстри туники формираха море от багри.

От старите високоговорители на стадиона продължаваше да звучи кресливата музика, разнасяше се божественото послание, което поклонниците унесено слушаха.

И Матю Дракс седеше сред множеството, наблюдаваше всичко, без да изпитва каквото и да било вълнение.

Големият плац, който заемаше средата на стадиона, беше черен – от пепелта на изгорените клади. В центъра беше натрупана нова клата от дърва и вършини, от която стърчеше един-единствен стълб.

Неколцина монаси стояха около нея и се готвеха да сложат отгоре ѝ още една кола дърва. Когато музиката секна, бяха свършили работата си и един от тях – беше Маатин – пристъпи напред и поднесе някакъв

---

4. Ние сме победителите,
няма време за губене, защото ние сме победителите...

малък предмет към устата си.

– Братя! Сестри! – разнесе се гласът му от всички небесни посоки. През редиците на вярващите се понесе някакъв шепот на обърканост. Ново чудо на Вудан...!

Ако Мат беше все още на себе си, лесно щеше да разбере, че това са високоговорителите на стадиона. Но сетивата му бяха замъглени, неспособни да мислят логически.

– Приветствам ви с добре дошли в свещеното място, в храма на Вудан!

Вярващите ликуваха. Наелектризираха се един друг с виковете си. Магията на масата отнемаше и последната им трохичка разум.

– Всички, които сте тук днес, сте истински вярващи, верни последователи на Вудан, които са заслужили да живеят на това райско място – продължи монахът. – Но има и други, които не са така убедени, които с любопитството и съмнението си заплашват спасението на душите на всички нас.

Масата зарева възмутено. Гневно стисна юмруци. И Мат почувства как у него се надига гняв и ярост. Извираше направо от душата му и не можеше да направи нищо против това...

– Затова наш свещен дълг като ревностни апостоли на Вудан е да смажем съмняващите се и неверниците! Ще унищожим телата им и ще предадем духа им на пречистващите пламъци, за да се яви очистен пред Вудан, нашия бог!

Отново акламации от всички сектори на стадиона.

– Вудан! Вудан! Вудан! – започнаха да скандират вярващите. И Мат се присъедини към хора, вдигна юмрук във въздуха.

– Вижте! – извика Маатин. – Така свършва онзи, който се съмнява във Вудан!

Обърна се и в края на арената се отвори врата. Излязоха неколцина монаси в кафяви раса, които водеха със себе си млада жена.

Тя носеше бялата одежда на каеща се, косата ѝ се спускаше на дълги, объркани кичури. Кожата ѝ беше бяла като тебешир. Кръв течеше от една рана на челото ѝ – явен признак, че са я измъчвали и били.

– Долу неверниците! – изкрещя някой.

– Тя е еретичка!

– Заслужава смърт! – изръмжа друг.

Показваха недвусмислени жестове, крещяха вулгарни псувни. Всеки искаше да види как вещицата гори на кладата, как се разделя с безбожния си живот. Неудържима омраза гореше във всеки от тях – също и

в Мат.

Макар че младата жена, която трябваше да бъде изгорена, му се струваше някак си позната и макар да беше сигурен, че някъде я е виждал, и той чувстваше отвращението у себе си, омразата към неверниците и онова, което тази жена олицетворяваше.

– Смърт на еретичката! Смърт на еретичката! Смърт на еретичката...!

Аруула гледаше уплашено, несигурно. Ужасена се озърташе, виждаше хилядите разкривени от омраза лица, които се бяха вторачили в нея откъм трибуните.

– Смърт на еретичката...! – чуваше тя да се крещи от всички страни. Хората бяха като полудели, ужасно беше да ги гледаш как беснеят. Макар че нищо не беше в състояние да уплаши така лесно Аруула, тълпата ѝ внушаваше страх – много повече от мнимите монаси, зад чиято човешка фасада се криеше същински ужас...

Сведе поглед, взря се надолу в пепелта, в която газеше с боси крака. Останките от предишни клади. Десетки, стотици. Тук-там всред овъгленото дърво различаваше бледи кости. Човешки кости.

Изтръпна.

Тогава малката група стигна до новата клада. Маатин съществото, което се представяше в маската на човека Маатин – пристъпи към нея с ледена усмивка на безупречното си лице. Дали това не беше само една илюзия, или за кратък миг очите му наистина станаха черни, когато каза:

– Приготви се да умреш, безбожнице!

Крайчецът на устните на Аруула се присви надолу. Събра всичкия си кураж... и слюнката си – и я изплю право в лицето на мнимия монах.

Навсякъде по трибуните се чуха силни викове на възмущение. Крясъците на множеството се усилваха, още по-шумно искаха смъртта на Аруула.

– Ето, виждате ли? – измуча жаловито гласът на Маатин по всички високоговорители. – Тя е еретичка, вещица! В съюз е с Оргуудоо, врагът на Вудан!

– Вещица! Вещица! Вещица! – ехтеше от трибуните, изпълнени с омраза и жажда за кръв.

Двама монаси излязоха напред, сграбчиха дрехата на Аруула и я смъкнаха от тялото ѝ, така че на нея остана единствено една съвсем малка препаска. Тълпата закрепва похотливо.

– Убийте грешницата! Изгорете вещицата...!

Аруула впери поглед нагоре към трибуните, видя святкащите очи, широко зейналите уста, които настояваха за смъртта ѝ – и страхът ѝ премина в неподправен гняв.

– Идиоти! – извика тя. – Мамят ви, не виждате ли? Всичко, което ви казват, е лъжа...!

Тя прекъсна, когато забеляза, че гласът ѝ се губи всред общите крясъци.

Маатин даде знак на хората си. Двама от тях пристъпиха, сграбчиха Аруула и я завлякоха на кладата, завързаха я за стълба.

– Не чувате ли? – извика тя толкова силно, че гласът ѝ премина във фалцет. – Всичко е само една измама! Чуйте ме! Това не е Етера, ами място на Злото...

Тълпата изобщо не я слушаше. Въпреки това Маатин отново взе микрофона.

– Виждате ли? – попита той, сочейки с едната си ръка полуголата жена. – Виждате ли я как крещи? Тя е обладана от Оргуудоо. Дори и сега иска да ви поквари!

– Долу! Убийте вещицата...!

– Нее! – изкрещя отчаяно Аруула, когато монасите запалиха факли-те си и пристъпиха напред. – Чуйте ме, по дяволите! Помогнете ми...!

Беше безсмислено. Никой не я чуваше. Никой не искаше да я чуе. Въздухът беше изпълнен с бушуващ рев. Блъсна я безгранична омраза.

Почувства как я обзема пълна паника, която тя се опитваше с всички сили да съдржа. Поне, казваше си, тези изроди няма да имат удоволствието да ме видят как се моля да пощадят живота ми или как крещя в агония. Щеше да мълчи докрай и да се покаже достойна за народа и произхода си – дори и в смъртта...

Кладата беше запалена. Праханът веднага разпали огъня. Лумна горещина и лютив дим.

Аруула затвори очи. Съвсем спокойно се концентрира вътрешно. Крясъците на тълпата останаха зад нея, също и пърлещият пек на пламъците, които стръвно я облизваха.

Тогавя изведнъж нещо трепна в съзнанието ѝ.

Проблясък на надежда.

Стана, както когато всред голямо множество човек изведнъж съгледа познато лице.

Аруула насочи мислите си навън, подслуша изпълнената с омраза тълпа и изведнъж – беше напълно сигурна.

„Маддракс!“ – Той беше някъде отгатык, всред бушуващата, жадна

за кръв човешка маса!

„Маддракс! Помогни ми!“

В главата на Маддракс прозвуча някакъв глас. Глас на млада жена. Сам... изгубен... И толкова тих, че почти не го долови и веднага забрави за него.

– Смърт на вещицата! Смърт на вещицата! – крещеше и той в хор с другите и наблюдаваше омаян как жълто-червените пламъци на кладата ставаха все по-големи и все повече се приближаваха до еретичката. След няколко секунди съсипаното ѝ тяло щеше да стане плячка на пламъците...

„Маддракс! Знаем, че си там! Моля те, помогни ми...!“

– Смърт на вещицата! Смърт на вещицата!

„Какво става с теб? И ти ли си станал като другите? Вече не знаеш ли коя съм...?“

– Вещицата трябва да умре!

Пламъците и пушекът се издигаха все повече, почти обгърнаха младата жена. Всеки миг бялата ѝ като алабастрър кожа щеше да почернее, огънят щеше да погълне плътта ѝ...

– Смърт! Смърт! Смърт! – ревеше Мат. От устните му капеха лиги.

„По дяволите, Маддракс! ПОМОГНИ МИ! ИМАМ НУЖДА ОТ ТЕБ!“

Този нов вик за помощ беше толкова силен, така категоричен, панически и изпълнен с отчаяние, че проникна като снаряд през упоиващия вал, който беше обгърнал съзнанието на Мат.

– Какво...?

Мат се стресна, имаше чувството, че се събужда от лош кошмар. Последното нещо, за което конкретно си спомняше, беше мъртвото влечуго, което лежеше пред него, обляно от проблясваща зеленикава кръв...

Огледа се объркано. Намираше се в стария олимпийски стадион, в храма на Вудан, всред буйстващи хора, които ревяха нещо с фанатичен блясък в очите.

– Смърт на вещицата! Смърт на вещицата!

Погледът на Мат попадна върху арената на стадиона – и той усети как го полазват студени тръпки.

Аруула!

Беше завързана за кладата, щеше да бъде изгорена! Пламъците вече я обхващаха, горещината им беше на път да я лиши от съзнание...

„Маддракс... моля...“

Отново чу в главата си нейния глас, сега вече неясен и слаб – и той пристъпи към действие.

Матю Дракс скочи, заслиза с огромни крачки през редиците седалки, направо към арената. Вярващите, които крещяха изпълнени с омраза тиради и които гневно стискаха юмруци, в своя бяс не му обръщаха внимание. А виковете и проклятията на онези, чиито рамене използваше, за да стигне долу, се губеха в сред общия шум.

Вече се добра до оградата на арената, прехвърли се през нея. Приземи се меко върху тъмната пепел, откъдето му се хилеше един блед череп.

Мат изтръпна. Игралното поле от неговото време беше превърнато в нива на смъртта...

Аруула не можеше да попречи на сълзите си да потекат. Но упорито мълчеше, стискаше устни. Не биваше да пропуснат нито един жалостен звук.

Пламъците вече я бяха обградили, от всички страни се извиваха към нея огнени езици. Кожата ѝ почерня от сажди, лютивият пушек спираше дъха ѝ. Жената воин водеше последната си битка, искаше да остане храбра до сетния си миг.

Товага изведнъж го видя.

Маддракс.

Появи се неочаквано, подобно на елнак от войнството на Вудан, за да ѝ помогне.

– Маддракс! – извика високо Аруула.

Маатин, който стоеше пред кладата и изпълнен със задоволство гледаше втрепенено пламъците, се обърна. Съгледа спътника на Аруула и избълва страшно проклятие.

– Хей, вие! – извика на хората си. – Дръжте го! Хванете го...!

Мат се носеше устремно към горящата клада. В гърдите му сърцето му биеше до пръсване. Дано не е закъснял...

Монасите, които се бяха събрали около мястото на жертвоприношението, се стъписаха. Мат позна Маатин, който го беше излъгал и преднамерено примамил в капан, и се закле, че ще го накара да си плати.

Останалите монаси, които бяха заобиколили огъня с диво ръмжене бързо се насочиха към Мат. В ръцете им изведнъж се оказаха лъскави ками – очевидно законът за оръжията не се отнасяше за тях самите...

– По дяволите! – изруга Мат. Товага първият монах стигна до него.

Мат беше обучаван на близък бой – това му спаси живота. Наведе

се, избягна атаката на съществото от ордена и го праметна през себе си.

Другите двама забулени го нападнаха едновременно. Мат светкавично избягна ръката с ножа на единия и я сграбчи, докато десният му крак се изстреля нагоре, описа тесен кръг и с всичка сила се стовари върху долната челюст на другия нападател.

Бликна зелена кръв. Монахът се строполи с приглушен вик и подобно на фалшивата Аруула се превърна в едно от онези отвратителни влечуги. С потрепване остана да лежи на земята.

Другият монах нададе яростен рев, измъкна се от хватката на Мат, за да го нападне отново. Мат беше предвидил това. Острата кама на нападателя пропусна целта си и юмрукът на бившия пилот излетя, краката на монаха се подкосиха.

Мъжът се преви и докато падаше, Мат му отне камата. Друг нападател идваше към него, размахваше лъскавото си оръжие.

Мат хвана камата в лявата си ръка и имитира атака, с намерение в последния миг да прехвърли оръжието си в другата. Противникът му остана незащитен – и камата на Мат се заби с унищожителна сила в гърлото му.

Отново бликна фонтан от зелена кръв и още преди убитият да се стовари на земята, се превърна в отвратително влечуго.

Тълпата по трибуните закрещя, когато видя какво стана с монасите. Настана объркване, паника.

Мат стигна най-сетне до кладата. Нямаше никакво време за губене. Безстрашно се засили и се приземи направо сред пламъците. За миг го обгърна унищожителна горещина, после премина огнената стена.

– Маддракс – прошепна немощно Аруула. Кожата ѝ вече се беше зачервила обезпокоително, но в изцапаното със сажди лице се четеше неизказано облекчение.

Мат не загуби нито секунда. С един удар на камата разряза връзките ѝ. Бързо метна Аруула на рамо и отново скочи през морето от ярки пламъци, за да се приземи в черната пепел на арената. Под тежестта на жената прилекна и се претърколи.

– Умри, невернико!

Мат още лежеше на земята, когато видя как някаква тъмна сянка се понесе към него – Маатин. Камата на мнимия монах лъсна на слънцето, преди да се стовари със страхотна сила.

Очите на пилота се разшириха. Светкавично се претърколи настрани. Камата се заби с пращане в земята, на педя от главата на Мат. Маатин неволно изръмжа.

Още преди въображаемият монах да успее да извади острието отново от земята, Мат го прониза. Улучи гърдите на Маатин. Онзи се отдръпна с болезнен вик, притисна с ръка раната, от която капеше зелена кръв.

Матю скочи на крака, стисна по-здраво дръжката на камата си. Въпреки изтощението си Аруула изтича до обезглавената твар, взе оръжието ѝ и се притече на помощ на спътника си.

Демонична усмивка пробяга по лицето на монаха – и в следващия момент в него настъпи отвратителна метаморфоза.

Човешките му черти изчезнаха, отстъпиха място на онези на влечугото, чиято глава беше покрита с мятаци зелени отблясъци рогови люспи, от които капеше жълта течност. И тялото му се промени, превърна се в туловище на вървящ изправен, но тънък като змия алигатор.

„А сега – прозвуча в съзнанието на Мат и Аруула – и двамата ще умрете.“

– Почакай, проклет урод – изръмжа Матю.

Влечугото нападнаше. Движеше се светкавично бързо, сякаш се рееше над земята. Аруула нададе див боен вик и се приведе, когато подобната на камшик опашка се стрелна към нея.

Мат имитира атака, тогава скочи, описа елегантно кълбо и обезвреди защитата на създаването. Камата му се стрелна напред и разпори надлъжно незащитения корем на влечугото.

Викът, който прокълът в главата на Мат, беше ужасен. Буен поток от зелен жизнен сок се изля върху покритата с пепел земя на арената. Създанието се препъна, притискайки раната с острите си лапи. Мат и Аруула скочиха едновременно, сграбчиха голямото колкото човек влечуго и го метнаха в бушуващите пламъци.

Ярко огнено кълбо се издигна към небето. Създанието изпищя пронизително. Успя да се освободи от пламъците! Горящо като факел, направи още няколко крачки – после се строполи и умря от ужасната смърт, която беше подготвило за Аруула.

Вярващите по трибуните, които наблюдаваха всичко, изпаднаха в паника. Душите им така се разбунтуваха, че чуждата воля, която ги контролираше, изгуби властта си над тях. Оглеждаха се объркани като че ли се събуждат от сън.

По трибуните настана смут, когато хората видяха трупове на влечугите. Освободен от веригите си, духът им задаваше въпроси, искаше отговори, подозираше, че всички са били измамени.

Мат и Аруула видяха достатъчно. Всичко, което искаха, беше

колкото е възможно по-скоро да напуснат това място на ужаса. Но когато се обърнаха към най-близкия изход на арената, насреща им се зададе команда въоръжени монаси, които заплашително размахваха ками.

– По дяволите – изруга Мат. Стресна се, потърси с поглед някакъв друг път за излизане от стадиона.

– Натам!

По надлъжната страна на някогашното игрално поле имаше врата, вход към подземните катакомби на стадиона, където едно време са се намирали съблекалните на състезателите.

Мат и Аруула си плюха на петите, бягаха колкото краката им държат. Побеснелите от ярост монаси ги следваха. Насред своя бяг се разделиха с човешките си фигури, превърнаха се в онези гадни смарагдово-зелени твари, които можеха да се носят над земята с шеметна бързина. М ги настигаха.

– По-бързо – извика Мат на Аруула, поглеждайки непрекъснато назад.

– Не... мога...

Задъхваше се. Под всичките сажди и кръв лицето ѝ беше побеляло като тебешир. Тежестите на преживяното ѝ дойдоха прекалено много.

Мат метна на бърза ръка спътницата си на рамо и продължи да бяга колкото му държат силите, а зад себе си вече чуваше тропота от краката на влечугите, които се носеха над покритата с пепел земя.

Още трийсет метра го деляха от спасителната врата. Още двайсет и пет...

„Спри! – чу той гласа в главата си. – Спри! Нищо няма да ти направим...“

Можеха да четат мислите му! Можеха да се намесват в съзнанието му и да му заповядват!

Но само, ако той им позволиеше...

– Можете да ми... – изръмжа Мат и блокира мислите си, като се концентрира в първото нещо, което му хрумна. Не можеше да каже защо беше тъкмо онази стара песен на „Куин“, но текстът и мелодията се появиха неочаквано в съзнанието му...

„We are the champions, we are the champions...
no time for losers, 'cause we are the champions...
of the world...“⁵

В този момент стигна до вратата. Бързо смъкна Аруула от гърба си,

шмугнаха се бързо вътре и веднага се заеха да затварят двете стоманени крила.

Ордата влечуги напираше към тях. Тварите изсъскаха гневно, когато разбраха, че ще закъснеят. Една от тях изскочи напред и се засили към вратата – за части от секундата, преди Мат да я затвори.

Покрита с рогови люспи ръка влетя през пролуката и се опита да ги достигне. Аруула изпищя и едва успя да избегне смъртоносния удар. В следващия миг Мат се хвърли с цялата си тежест срещу вратата. Заклучалката щракна с приглушен грохот – и отдели лапата на влечугото от собственика ѝ.

Отвън се разнесе остър писък. Откърнатата ръка падна на земята и остана да лежи в локва зелена слуз.

Мат бързо постави резето, а Аруула вдигна отделената от тялото ръка и я разгледа с погнуса.

– Що за същества са това? – попита тя.

– Не знам – отвърна Мат. – Знам само, че искат да ни убият и че трябва да видим как да се измъкнем по най-бързия начин.

Аруула пусна лапата да падне, навлезе малко в изпълнения със зелена флуоресцентна светлина коридор.

– Била съм вече тук – каза тя тихо.

Системата от коридори беше безкрайно дълга. Гъста зелена слуз капеше от тавана и стените, излъчваше зеленото сияние, което осветяваше подземния лабиринт.

С пестеливи думи Аруула описа на Мат всичко, което се беше случило. Разказа му и за първоначалните си видения, за нощното си откритие и за това, че зад монасите от Етера се крие някаква ужасяваща тайна.

– Нито един от монасите не е човек като нас – каза. В действителност това са онези страшни твари. Имат дарбата да проникват в главите ни и да ни накарат да вярваме, че изглеждат като хора.

– Знам – отвърна Мат. – Телепати са – също като теб.

– Може би това е и причината да видя онези неща – предположи варварката.

– Вероятно – потвърди Мат. – И сигурно затова искаха да те изгорят. Опасна си за тях. Виждаш неща зад нещата...

Аруула удостои Мат с поглед, който представляваше смесица от

---

5. Ние сме победителите, ние сме победителите... няма време за губене, защото ние сме шампионите... на света... – Бел. прев.

гняв, тъга и разочарование.

Разбираше я добре. За нея беше още по-зле, отколкото за него да открие ужасяващата истина зад красивата фасада на Етера. Беше си въобразила, че е в рая, крайната цел на нейните желания и мечти, а сега беше принудена да разбере, че е било само лъжа и измама.

– Но защо е всичко това? – попита тя. – Защо...

Тя се прекъсна, спря внезапно, за да подслуша. Особените ѝ сетива, изглежда, почувстваха нещо.

– Какво има? – попита тихо Мат.

– Шшшт – прошепна тя. – Долавям, че ...

Не успя да продължи, защото в този момент тънката ципа на слузта, която покриваше стените, се разкъса и едно от страховитите влечуги изскочи оттам като от спукан околоплоден мехур.

Ужасени, Мат и Аруула отстъпиха назад, инстинктивно вдигнаха камите си, за да се противопоставят на нападението на съществото. С противно фучене главата на влечугото се стрелна като змия напред и изпръска жълта отрова. С голяма мъка успяха да избегнат несъмнено раждащата струя.

– Призовава събратята си – извика високо Аруула. – Чувам го.

– По дяволите – изръмжа Мат. Последното нещо, което им беше притрябвало сега, беше орда кръвожадни влечуги. Трябваше да накара съществото да замлъкне, веднага...

– Бягай, Аруула! – изрева на спътницата си, блокирайки с всички сили мислите си, за да не може съществото да ги долови.

Аруула не зададе никакви излишни въпроси. Избягна още една яростна атака на влечугото, после се отдръпна назад, затича се надолу по коридора. Мат направи същото. Влечугото нададе пронизителен писък. После се спусна да ги преследва.

Мат се обърна рязко и неочаквано за влечугото, вдигна камата си, готова за мятане. Прицели се бързо, после острието проряза въздуха срещу мелеза от алигатор и гигантска змия и се заби точно между неподвижните очи на влечугото.

Злите пламъчета в тях рязко угаснаха. Потече вадичка зелена кръв. Съществото се строполи със задъхване. Беше мъртво още преди да рухне на земята.

Мат бързо издърпа оръжието си. Можеше само да се надява, че навреме е прекъснал мисловната връзка на гадината със събратята му. В противен случай едва ли имаха никакъв шанс да избягат някога от страшния лабиринт.

Оглеждайки се предпазливо, продължиха пътя си. Колкото повече се отдалечаваха от съществото, толкова повече ускоряваха крачки, накрая направо тичаха през коридорите, отчаяно търсейки път за навън.

– Открили са трупа – констатира изведнъж Аруула и спря. Чувствам гнева им, болката им. И... – Младата жена млъкна, пребледня като платно.

– Какво има? – попита Мат.

– Не знам точно. Тук има и нещо друго. Глас... Казва... В името на Вудан!

– Какво? – запита нетърпеливо Мат.

– Чувстват присъствието ми, Маддракс! Знаят къде сме! Идват, за да ни хванат!

– Глупости – възрази Мат, – въобразяваш си.

– Знам го. Нямаме шанс да се изплъзем. Има един глас, който е по-силен от всички други. Той командва съзнанието им и усеща присъствието ми. Тъкмо им казва къде сме... – Тя изтръпна от ужас и отправи към Мат настоятелен поглед. Трябва да ме оставиш – упорстваше тя. – Само те излагам на опасност. Ти трябва да се спасиш!

– И дума да не става. – Матю Дракс поклати непреклонно глава. – Или ще излезем и двамата оттук, или нито един от нас. Не можеш да изоставиш фланговия си в беда.

– Какво? – Младата жена смръщи почернялото си от сажди чело.

– Такъв е изразът. – Мат се наведе напред, целуна я леко по челото.

– Означава, че ще останем заедно, независимо какво ще се случи.

– Но ние нямаме никакъв шанс. Аруула няма шанс. Мат трябва да върви сам.

Мат спря. И на сън не беше си помислял просто ей така да изостави спътницата си. Но естествено му беше ясно, че Аруула е права. Ако скоро не им хрумнеше някаква идея, с тях кажи-речи беше свършено...

Вече му се струваше, че чува бързите стъпки на безброй крака на влечуги, пронизителното фучене, което издаваха – и внезапно му дойде една идея. Твърде отчаяна, ала все пак идея...

– Този глас – обърна се към Аруула. – Гласът, който е по-силен от всички останали, можеш ли да ми кажеш откъде идва?

– Идва дълбоко изпод храма – отвърна младата жена. И... е зъл.

– Можеш ли да ме отведеш до него?

– Какво си решил?

– Сама каза, че именно този глас командва другите същества. Ако успеем да го накараме да замлъкне...

– Не! – Аруула решително поклати глава. – Трябва да бягаш. Сега, веднага!

– Нямаме време за дискусии – отвърна кратко Мат. – Заведи ме при него – или след няколко минути и двамата ще умрем.

Варварката го измери с поглед, който съдържаше смесица от неразбиране и възхита. После му махна с ръка, като забърза надолу по мрачния коридор.

– Следвай ме...

Слязоха надолу през някаква дупка с диаметър около два метра, която зееше непосредствено на пода на един от коридорите.

Мрачните, кръгли тунели, които се врязваха в скалата и почвата, водеха дълбоко под стадиона. Беше очевидно, че са изкуствени, но Мат можеше единствено да предполага с какви средства влечугите са успели да построят това огромно съоръжение. Може би с помощта на геягудоо? Макар че изглеждаше невъзможно някакво същество да влезе в съюз с огромните земни червеи, които според легендата се намирили под персоналното ръководство на Оргуудоо.

Коридорите се разклоняваха на безброй места, образуваха необятна система от галерии и камери, но Аруула уверено следваше пътя си, изглеждаше, че знае точно накъде трябва да завият.

Преследвачите им вече не се чуваха – очевидно се бяха отдалечили от тях. Мат и Аруула навлизаха все повече в системата подземни пещери, напрегнати от онова, което щяха да открият там. Помъчиха се да екранират мислите си, за да не привлекат неволно към себе си вниманието на съществата.

От време на време се натъкваха на следи от зелена слуз, която лепнеше по стените на галериите и излъчваше матово сияние. Тогава изведнъж коридорът пред тях се разшири в просторна пещера, от чийто таван върху дебели един пръст слузести нишки висяха безброй яйцевидни образувания с диаметър около две лакти.

– В името на Вудан! – изплъзна се от устата на Аруула, докато гледаше скептично нагоре към яйцата. Ципата им беше странно жилава, с бежова окраска. Някои от тях бяха почти прозрачни и на Аруула й се стори, че вижда как вътре нещо се движи.

– Яйца на влечуги – рече Мат, като в същото време присви гнусливи устни. – Котилото на тези твари.

Аруула се озърна и изтръпна.

– Това място е лошо – констатира тя. – Да се махаме оттук...

Мат нямаше основания да й противоречи. Тъкмо понечиха да

напуснат пещерата, когато непосредствено пред тях ципата на един от пашкулите се пукна. От него рукна порой зелена течност и нещо голямо, зелено цопна на земята.

Мат и Аруула се отдръпнаха ужасени и със затаен дъх наблюдаваха как покритото с люспи, току-що излюпило се от яйцето зелено кълбо се изправи пред очите им в целия си ръст.

Беше едно от създанията, но не напълно развито. Докато дясната му ръка имаше характерните черти на крайник на влечуго, лявата му все още си беше човешка, на която потрепваха пет пръста. Също и краката на създанието бяха странна смесица от човешки и влечугоподобни компоненти.

Най-ужасяващото беше да се погледне в лицето на създанието, което някога е било лице на човек. Устата беше изострена и издадена напред, езикът в нея беше тънък и безкрайно дълъг, а в крайчеца на очите зениците започваха да отстъпват място на някаква чернота. Чертите на мъжа, който беше на път да се превърне в алигатор-змия, все още ясно личаха.

– Лакан! – изплъзна се от устата на ужасения Мат. Нямаше съмнение, пред него стоеше предводителят на групата поклонници, с които стигнаха до Етера.

Мат въздъхна тежко, когато проумя какво се е случило.

Такова било значи „посвещението“, за което говореше Маатин. Съществата бяха домъкнали тук Лакан, бяха го увили в пашкул, за да го превърнат в себеподобен.

Ужасно обезобразеният мъж тръгна непохватно към тях, протегна деформираните си ръце. Мат и Аруула вдигнаха оръжията си, за да се защитят, но съществото, което някога беше Лакан, не искаше да ги убие.

– Моля – прошепна със съскащ, нечовешки глас, – моля убийте ме...

Бившият пилот и варварката се поколебаха, бяха като парализирани от ужас.

– Моля... Чудовището в мен... расте... Аз не мога... да го спра...

Аруула изпълни молбата на Лакан. Както на арената на Колизея бе изпълнила желанието и на Ървин Честър.

Решила се набързо, варварката пристъпи и заби острието на камата си там, където предполагаше, че се намира сърцето на създанието. Лакан въздъхна облекчено, когато от гърдите му потече смесена червена и зелена кръв. Стрполи се със стон и издъхна.

Стъписани, Мат и Аруула гледаха втрещено трупа, докато

изведнъж осъзнаха ужасната истина за Етера: Съществата влечуги, които владееха града, някога са били човечи...

Гласът, който се разнесе из коридорите като безмълвен вик на ужас, стигна едновременно до всички негови слуги.

„Това не биваше никога да се случва! Натрапниците нахълтаха в центъра! Откриха котилото! Знаят тайната ни!“

Новината предизвика паника. Съществата влечуги, които търсеха двамата човечи в горните етажи на лабиринта, изпаднаха в нескривана уплаха. Засъскаха пронизително и безразборно, а мислите, които си изпращаха едно на друго, за да комуникират, бяха диви и объркани. Натрапници в центъра това никога не беше се случвало. Трябваше да ги намерят и унищожат...

„Глупаци! Те са вече тук, не са далеч! Трябва да ми помогнете! Незабавно!“

Без да им е дадена категорична команда, съществата се втурнаха надолу по тъмния коридор срещу дупката, която откриваше пътя към центъра.

Тълпяха се на групи и прекосяваха коридорите, за да открият двамата натрапници. Едва след като ги убиеха, Учителят щеше да е доволен – а да задоволяват желанията му, беше единственият смисъл на живота им...

Сиянието в коридора стана по-интензивно, защото пластът слуз, който покриваше стените на галерията, ставаше по-плътен. Накрая Мат и Аруула газеха до глезени в отвратителната субстанция, която излъчваше странен хлад – студ, който можеше не толкова да се почувства, колкото да се предугади...

Коридорът постепенно се разширяваше, уголемяваше се в просторна пещера. Следваха безбройните криволици на сводестия тунел – и застанаха непосредствено пред него.

Галерията свършваше. Бяха стигнали до сърцевината на системата. Тук се натъкнаха на източника на гласа, за когото говореше Аруула – Господарят и Учителят на съществата влечуги.

– О, не! – изплъзна се от устата на Мат, когато съзря тайнствения господар на Етера.

Беше змия. Или поне нещо, което изглеждаше като гигантски питон, който е глътнал цяла вакуда. Беше дълъг около десет метра и най-малко три метра широк. Люспестото му тяло се заобляше в няколко издатини, които се преплъзваха под бронята, сякаш водеха свой собствен живот. Ала това не бяха мутиралаи говеда, с които змията се хранеше.

Многобройните кости, които бяха пръснати навсякъде по пода, свидетелстваха прекалено ясно за произхода си – бяха останки от хора!

Странното създание лежеше в огромна яма, пълна със зелена слуз, която то, изглежда, отделяше от скрити жлези. Под кръгъл отвор в тавана висеше огромен съд, с който очевидно слузта можеше да се черпи и с помощта на противотежест да се изкарва на повърхността.

Това било значи Етера, земният рай! И тук, както някога в Едемската градина, живееше змия, която носи гибел на хората...

Мат беше принуден да преглътне с мъка. Хубавото беше, че поради телесната си пълнота чудовището беше почти неподвижно. Мат поне се надяваше да е така...

– Аз мога да чувам какво мисли – прошепна Аруула до него. – Този град, раят... всичко е само една илюзия. Нищо не е истинско.

– Но... как е възможно? – попита Мат, загубил ума и дума. Как това... същество може да мами толкова много хора?

– Причината е в слузта – отвърна Аруула. – Онова зелено нещо, което отделя от себе си. Колкото повече приемаме от нея, толкова по-безволеви ставаме, толкова по-възприемчиви сме за внушенията му.

– Но, ние не сме яли нищо от нея – отвърна Мат изтръпвайки.

– Напротив. При всяко хранене, с всяка глътка вода. Всичко онова, което явяхме, че сме яли, в действителност е било само това нещо...

– По дяволите. – Мат имаше чувството, че стомахът му се преобръща. – И какви са тези влечуги?

– Някога са били човечи, които като мен и Лакан са имали дарбата да подслушват. Съществото ги използва, за да привлича хора в Етера. Представя се за Вудан и уж им показва пътя за рая. Щом като се озоват тук, ги отделят и правят от тях предани слуги. С тяхна помощ съществото контролира целия град!

– А останалите? Другите хора, които не са телепати..., не са подслушвани!

Аруула погледна тъжно Мат.

– Те са храната му – констатира тя делово.

Мат хвърли поглед към гигантската змия и изтръпна. Гадината си беше изградила перфектен капан. Жертвите ѝ не само не подозираха какво ги очаква, но и отиваха към смъртта си е усмивка!

– Откъде идва това същество? – попита Мат, без да се обръща към Аруула. – Можеш ли да разбереш произхода му?

Гласът на Аруула леко потрепера, когато отговори.

– Опитвам се да проникна по-дълбоко в спомените му... Не е

лесно... – Тя тихо простена. – Като при диво животно е – и все пак различно. Ах...

Мат се обърна към нея. Аруула беше седнала със скръстени крака на пода, с глава между бедрата. Така можеше да подслушва най-добре.

– Виждам ... раждане и смърт – каза тя. – Много поколения – безкрайно много. Една част от знанията са загубени. Споменът... е само фрагментарен.

Отново нададе стон. Мат пристъпи до Аруула. Опитваше се да я възпре да навлиза по-надълбоко. Ами ако пострада от това?

Вече протягаше ръка към рамото ѝ, когато варварката вдигна рязко глава. Беше вперила поглед в празното пространство.

– Виждам произхода му! – прошепна тя. – Свещеното... яйце. Свети зелено. Излъчва сила, страшна сила. Това е първата съзнателна мисъл. Но... не е яйце. Черупката му е гладка и твърда. Ръбеста. Кристал...! Да, зелен, светец кристал!

Матю го побиха студени тръпки по гърба. Някакъв кристал бил причината за тази развивала се поколения наред мутация? Светец зелено кристал?

Зеленото сияние – естествено! Не го виждаше за пръв път! Още преди няколко седмици се натъкна на точно такова сияние в лековития извор, който народът нарка пазеше във високите области на Алпите. Тогава предположи, че в него има фосфоресциращи организми. Ами ако още тогава...

Не успя да довърши мисълта си. Защото в този миг Аруула нададе пронизителен писък. Тръпка премина по тялото на младата жена. Чертите на лицето ѝ се изкривиха от болка и тя притисна слепоочията си.

– Аруула! Какво става с тебе?

– Съществува... иска... да проникне в главата ми...

Мат се обърна. Видя как в черните като нощта очи на гигантската змия изведнъж припламна странно сияние. Аруула се извиваше от болка. Лицето ѝ се беше превърнало в някаква муцуна. Мъките, които изпитваше, изглежда, бяха безкрайни.

У Мат се надигна неудържима ярост. И гняв срещу самия себе си. Именно той стана причината Аруула да попадне в това положение! Ако не я беше накарал да проникне дълбоко в спомените на змията...

– Остави я на мира! – обърна се той рязко към съществото и стисна още по-здраво дръжката на камата си. – Остави я на мира, проклета гадино, или ще те изкормя...!

– Няма да го направя! – някакъв глас прониза внезапно въздуха.

Беше Аруула!

Мат отново се обърна. Пред него стоеше спътницата му и той ужасен видя, че очите ѝ бяха обагрени в черно. Чудовищната змия беше обладала духа ѝ...!

Едва в следващия миг Мат съзря шанса, който се криеше в това: Можеше да разговаря със създанието! Нима то съвсем съзнателно избра този път, за да се изясни с него? Тогава без съмнение е по-интелигентно, отколкото беше предполагал!

– Кой... си ти? – запита Мат.

– Аз съм Господарят на Етера и Учителят на всички, които живеят тук – отговори Аруула. Гласът ѝ звучеше абсолютно безстрастно.

– Не си никакъв учител, а тиранин! – възрази гневно Мат. Държиш в плен хора против волята им и от тях правиш тези... неща.

– Те са мои деца, мои рожби. Принадлежат ми.

– Някое живо същество не може да принадлежи на някое друго – контрира го Мат. – Заробваш духа им, за да се храниш с тях!

Създанието, което му говореше посредством Аруула, прекъсна за момент. Объркването, което то чувстваше, беше така интензивно, че дори и Мат го усети.

– Защо си така враждебен? Нима вие, човеците, нямате в Етера всичко, от което имате нужда? Всичко, за което сте копнели?

– Може и така да е – отвърна Матю, – но това е само една илюзия. Напротив, това – и посочи човешкия череп, който лежеше пред него на земята – е действителността. Тъжният край.

– Каква измама има в това? Давам ви онова, от което вие имате нужда, а вие ми давате онова, от което аз имам нужда – отвърна чудовището и накара Аруула да се усмихне. – Зависими сме едни от други.

– Заблуда. – Мат поклати глава. – Ако вярваш на това, нищо не си разбрал за човешката природа. Истина е, че всички ние копнеем за мястото, където царят щастие и мир, ала още по-силен е стремежът ни да откриваме и да доказваме себе си. Не можем да търпим дълго бездействието. И повече от всичко имаме нужда от свободата си.

– Свобода... – Съществото, което говореше с помощта на Аруула, поклати глава. – Свободата също е една илюзия.

– В този град – да! – Мат кимна. – Но извън него има цял един свят, който трябва да се насели. Остави на твоите „деца“ избора и те ще предпочетат истинския живот пред златния ти кафез!

– Тази идея за свободата е опасна! – каза съществото с устата на Аруула след миг размисъл. – Не мога да позволя децата ми да се зараят

от нея. Затова трябва да те убия.

С това Аруула вдигна заплашително камата си, направи крачка към Мат. Движенията ѝ изглеждаха тромави и странно непохватни – нещо като на марионетка.

– Проклето изчадие адово! – Изпълнен с възмущение, Мат разбра намерението на чудовището. Гадината искаше от него да се бие с Аруула! И естествено, разчиташе на обстоятелството, че той няма да има сърце да я нарани, докато окованият дух на спътницата му не би имал подобни скрупули.

Нямаше съмнение: Господарят на Етера беше интелигентен, но следваше животински инстинкти. Липсваше му – в истинския смисъл на думата – искрица човечност.

– Умри! – изсъска Аруула, изпълнена с омраза, и скочи срещу него. Тромавостта ѝ осигури достатъчно време за реакция на Мат. Светкавично вдигна дясната си ръка и блокира удара.

– Не сега! – изръмжа той.

Отблъсна Аруула от себе си, така че тя залитна и падна по гръб. В този момент за него щеше да е играчка да метне камата срещу нея, но не мислеше да го прави. Защото така съществуването щеше да спечели.

От гърлото на Аруула се отприщи сатанински смях, когато отново се изправи на крака.

– Е – осведоми се тя, – какво ще решиш, Маддракс? Нямах никакъв шанс каквото и да правиш!

Мат си пое дълбоко въздух.

– Пак сбърка – отговори той с твърд глас. – Все още не си разбрал. Хората винаги имат избор, ако им се даде свободата да го направят. Също и свободата да познаят истинския противник...

С тези думи се обърна светкавично, вдигна камата си, за да я метне. Когато се концентрира в целта си, чудовището разбра какво е намислил. В съзнанието на Мат премина пронизителен писък. Гигантската змия се опитваше да избяга, масивното ѝ тяло се заизвива тромаво.

Ала беше много късно.

Камата на Мат прониза въздуха бързо като стрела и се заби в едно от двете очи на чудовището.

Подпухналото тяло на гигантското влечуго се изправи. Мат чувстваше вълната от омраза и болка, която се носеше срещу него. Аруула започна да трепери с цялото си тяло, нададе див вик – и в следващия миг, когато съществуването отново освободи духа ѝ, очите ѝ си възвърнаха цвета.

Жената воин гледаше объркано камата в ръката си, разбра какво е възнамерявала да направи. Обзе я неудържим гняв към създанието. Скочи решително, също запрати оръжието си и другото око на гигантската змия се пръсна във фонтан от зелена кръв.

Съществото се изправи и въпреки телесната си пълнота, буквално в съляпа ярост се понесе към двамата човеци, за да ги смели под себе си.

– Назад! – извика Мат.

Аруула и той се обърнаха, искаха да избягат към дъното на пещерата, но оттам се втурнаха срещу тях орда влечуги.

„Ето ги! Раниха Учителя! Трябва да умрат...“

Мат и Аруула рязко смениха посоката на бягството. Вече нямаха никакво оръжие, бяха беззащитни пред нападателите, а при увеличаващото се надмощие бездруго не можеха да направят нищо. Мат преброи вече двайсет, трийсет от тях, а в пещерата продължаваха да нахлуват все нови и нови.

„Убийте ги! Убийте ги...!“ – Аруула долови мисловната заповед, която цареше в пещерата и изпълваше до пръсване главата на младата жена.

Мислите на Мат препускаха, отчаяно търсеха изход. Да имаше при себе си поне едно от своите оръжия...

Момент! Едно оръжие беше задържал!

Мат бързо бръкна в джоба на гащеризона си и извади последната част от пластичния експлозив. Претегли на ръка безобидното на вид парче пластилин. Макар че беше само една трета от първоначалното количество, щеше да стигне. Точно такава количество вече беше съборило цяла летишна кула.

– Назад към змията! – извика той на Аруула. Младата жена го загледа смаяно, но Мат настоя: – Хайде де! Имам план!

Змийската твар, която се въргалаше в собствения си секрет, предизвикваше високи вълни, извиваше се от болка и гняв и непрекъснато продължаваше да подклажда яростта на слугите си. В това състояние на агония не му беше останало нищо от безусловно надареното с разум същество, каквото го видя Мат по-рано. Животинската страна на създанието беше взела окончателно връх.

Сега запалката! Мат бързо бръкна в нагръдния джоб на гащеризона си, извади голяма колкото цигара запалка и я натисна във взрива. С едно завъртане на върха нагласи забавяне от шейсет секунди. После фиксира с очи широко зейналата уста на змийската твар и изведнъж се оказа в ситуацията на пикчър при решаващо подаване.

Беше последната възможност за подаването на топката, съдбовният момент в една игра на живот и смърт.

Мат се засили и запрати взрива.

Малката топка прелетя във въздуха – и се приземи в пастта на гигантската змия, която дори не я забеляза и веднага я глътна.

– Да се махаме оттук! – Мат дръпна спътницата към себе си, и скочи с главата напред в зелената слуз. Преследвачите останаха за момент по местата си, после се втурнаха подир тях.

Газейки, плувайки, борейки се някак си с гъстотечната каша, Мат и Аруула стигнаха до големия съд, с който слузта се изваждаше на повърхността. Мат успя да се залови за ръба на контейнера, изтегли се нагоре, после подаде ръка на Аруула и ѝ помогна да се измъкне.

Влечугите се валяха в зелената маса и почти настигаха бегълците. Мат сграбчи Аруула и я вдигна горе.

Случи се в този момент.

Мат долови как ръката на Аруула се сгърчи в неговата, видя внезапния ужас в широко отворените ѝ очи, които го гледаха вторачено. Болката дойде след секунди и я накара да закрещи.

Мат не знаеше какво се е случило, когато с мощен замах издърпа спътницата си в контейнера. Но тогава видя – и шокът го накара да пребледнее.

Струя жълта отрова, очевидно от някой от преследвачите, беше улучила Аруула – и беше оставила върху гърба ѝ рана с мехури! Разяждащата течност се впи като киселина в кожата ѝ.

Мат залитна при мисълта, че раната е смъртоносна. Щеше да бъде такава, ако отровата стигне до вътрешните органи!

Изглежда и Аруула се досещаше. Мат го видя в очите ѝ. И въпреки това тъкмо тя беше онази, която го извади от вцепенението му.

– Хайде! Трябва да се махаме оттук!

Почти машинално Мат започна да освобождава възела, който свързваше противотежестта с контейнера. Мислите му бяха при Аруула и търсеха отчаяно някаква възможност да ѝ помогне.

– По-бързо – изсъска варварката. С напрежение на силите, което остави Мат без дъх, тя се изправи и се обърна към ръба на контейнера.

Първата от тварите вече дойде, замахна с лапата си към двамата и на косъм пропусна Мат, когато Аруула с ритник отхвърли гадината.

Тогава Мат освободи възела.

Изведнъж тежестта увисна надолу – и контейнерът рязко се издърпа нагоре. За части от секундата изчезна от обсега на съществата.

Съвсем навреме!

Шейсетте секунди бяха изтекли. Запалката даде импулс и предизвика детонацията на пластичния експлозив.

Последното, което Мат и Аруула видяха, преди „асансьорът“ им да изчезне в отвора на тавана, беше как чудовищната змийска твар беше разкъсана от ярката експлозия.

Тогава продължиха бързо нагоре, обратно към повърхността, оставяйки зад себе си пещерата.

Огнената гъба от експлозията нахлу в шахтата, облиза контейнера, но тежестта, която падаше отгоре, ги теглеше с такава скорост, че успяха да се изплъзнат от унищожителната мощ на огъня.

В полумрака тежестта профуча покрай тях, падна надолу, дърпайки ги все повече към повърхността. Стана по-светло. Бледа светлина се появи над тях – и пътуването завърши така рязко, както и беше започнало.

Контейнерът спря. Озоваха се в облицовано с плочки помещение, покрито открай-докрай със зелена слуз.

Аруула се беше свлякла в полусъзнание на дъното на контейнера. Само простенваше леко от болка. Мат внимателно я обърна по корем и прегледа раната на гърба ѝ.

Но и на ярката светлина горе беше принуден да си признае, че вече е късно за каквато и да било помощ. Аруула щеше да умре. Нямаше излекуване.

Някъде в мозъка му нещо щракна]

„Излекуване... Зеленото сияние... Нарките!“

Ръцете на Мат трескаво се насочиха към най-горните копчета на униформеното му яке и ги заоткопчаваха.

Предметът, който Мат носеше върху верижка на врата си, би се сторил на всеки друг човек най-обикновен талисман: нокът от Нарка-то, чудовището от ледовете, което до смъртта си закриляше народа на нарките и лековития извор. Вождът Йорл подари на Мат този издълбан нокът, след като той и Аруула му помогнаха срещу една вражеска армия.

А той беше напълнен с вода от онзи извор! Вода, която веднъж вече предпази Аруула от сигурна смърт!

Мат чевръсто отчупи запечатката от въськ. Нагласи Аруула да легне по-удобно, после изля лековитата вода върху гърба ѝ.

Стана толкова бързо, че очите му едва успяваха да следят процеса. Изглежда, водата за секунди неутрализира киселината, мехурите по кожата се скриха и ужасната рана се затвори. Скоро Мат се реши с голи ръце да мокри с водата местата, до които не беше стигнала при

първоначалното изливане. И те заздравяха светкавично бързо, остана само леко зачервената кожа.

В очите на Мат се появиха сълзи, когато Аруула се раздвижи. По дяволите, още малко ѝ оставаше! Без лековитата вода неговата спътница, жената, която обичаше, щеше да бъде загубена! Шокът от това прозрение трябваше да се отреагира...

Аруула се обърна и погледна въпросително Мат. Може би вместо него е очаквала да види Вудан. Или Крахак, птицата на смъртта. Или някой друг от многобройните ѝ богове.

Е, засега щеше да се задоволи с компанията на командир Матю Драк...

След като Мат ѝ обясни какво се е случило, напуснаха подемника и стъпиха на пода на стабилната платформа. Тук имаше доста колички, готови да откарат зеленилото, което пристигаше отдолу. Господарят на Етера никога вече нямаше да има грижата за извозването му.

Мат и Аруула напуснаха помещението през някаква врата.

В същия миг се дръпнаха уплашено. Зад стената, непосредствено до вратата, имаше страж!

Мина малко време, докато разберат, че влечугото стои напълно неподвижно и гледа втренчено в празното пространство.

Мат и Аруула размениха слисани погледи, после се осмелиха предпазливо да се приближат до съществото. Още беше живо, но в черните му очи липсваше каквото и да било блясък. Със смъртта на Учителя му, изглежда, и неговата воля за живот бе угаснала. Въпреки това Мат и Аруула бяха нащрек, когато се промъкнаха покрай него.

През тежка желязна врата, която беше полуотворена, излязоха навън. След часове за пръв път дишаха отново свеж въздух.

Напуснаха стадиона, застанаха на хълма, около който се простираше Мюнхен. Но картината, която видяха, беше съкрушителна.

Развалини, докдето стигаше погледът.

Гледаха надолу към град, разрушен преди стотици години, чиито къщи не представляваха нищо повече от готови да се сгромолясат руини. Пукнатини разсичаха асфалта на разкошните улици. Цели редици къщи лежах в пепел и развалини.

Това значи било лицето на Етера – а не илюзията, която са искали да им внушат. В действителност Мюнхен беше град развалина като всички останали, които Мат и Аруула бяха посетили. Голямата катастрофа не бе пощадила и него.

Тъмен пушек се издигаше от някои разрушени къщи. Бяха

обгърнати от буйни пламъци. По улиците цареше хаос. Вярващите тичаха с кръсъци наоколо, слисани и дезориентирани. Някои от тях, изглежда, бяха загубили разсъдъка си, когато телепатичната омая пред очите им се бе превърнала в кошмар.

Навсякъде лежах мъртви влечуги, избити от разярената тълпа. В момента, когато Учителят им умря, тварите вече не бяха в състояние да поддържат илюзията. Истинският им вид излезе наяве – и беснеещата сган им поиска сметка за загубата на своя рай.

Така мечтата за щастие и мир, за рая в Етера намери своя страшен завършек. Илюзията изчезна, отново се възцари жестоката реалност. Но хората щяха да живеят...

– Това място не е Етера – каза тихо Аруула и Мат видя как от крайчеца на очите ѝ се появи една сълза и потече по бузата ѝ. – Но ще продължа да я търся и занапред. И един ден ще открия родината на Адакс.

– Пожелавам ти го – увери я Мат и прегърна спътницата си, за да ѝ вдъхне поне малко утеха.

Известно време стояха така. После се спуснаха по хълма и минаха по разрушените улици на града към голямата порта, през която бяха дошли. Недалеч оттам имаше полуразрушена кула, пред която лежах няколко мъртви влечуги – очевидно са били оставени на пост, за да охраняват конфискуваните оръжия. Тук Мат и Аруула намериха нещата, които им бяха отнети при пристигането. Взеха своето имущество и се приготвиха да продължат пътя си.

Целта им беше ясна.

Градът, който преди много време е носел името Берлин. Но след тукашните ужасии Матю Дракс боязливо се питаше какви ли страхотии ги очакват там...

КРАЙ

© 2001 Майкъл Периш
© 2005 Тончо Стаменов, превод от немски

Michael J. Parrish
Die Schlange im Paradies, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

МАДДРАКС, том II
Децата на кометата, част III
Немска. Първо издание
Издателство „Литера Прима“, София, 2005
Преводач: Тончо Стаменов
Редактор: Марин Найденов
Формат 60/84/16. Печатни коли 12,5
ISBN 954-738-119-9 (ч. 3)

MADDRAX – Die Kinder des Kometen
Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8706>]